HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 4/2017 Cena $ 2.50 APRIL 201

Panna Maria - Matka Eucharistie

Všechna Mariánská zjevení, od prvního v ulici du Bac v Paříži, přes La Salettu a Lurdy až po Fatimu, jejíž stoleté výročí se chystáme letos oslavit, velmi úzce souvisejí s Nejsvětjší svátostí, s Eucharistií. V Paříži se všechna zjevení sv. Kateřině Labouré odehrávají v klášterní kapli v těsné blízkosti svatostánku a Maria odtud napřahuje ruce se zářícími drahokamy, jako proudem milostí. V La Salettě Maria zdůrazňuje pasáčkům Melánii a Maximinovi slavení dne Páně, neděle, jejímž ústředním bodem je Eucharistie – mše svatá. V Lurdech žádá Matka Boží prostřednictvím Bernadety postavení kaple a procesí. Pramen tryskající z lurdské jeskyně přináší uzdravení mnohým, avšak k drtivé většině zázračných uzdravení zde od počátku 20. století dochází při Eucharistických průvodech a požehnání s Nejsvětější svátostí. Též zjevení Panny Marie ve Fatimě mělo svou předehru, kde ústředním bodem byla opět Eucharistie, když anděl Pokoje – Strážný anděl Portugalska učil nejprve tři malé pasáčky adorovat Eucharistii a posléze jim Nejsvětější tělo a krev Páně také podal. Těžko lze též mluvit o náhodě, že první zjevení Matky Boží se událo 13. května, právě v den Panny Marie, Matky Eucharistie. Tato liturgická památka nám dnes zcela zmizela z kalendáře. Nenajdeme ji v breviáři ani v misálu, modlitby a texty nejsou zařazeny ani mezi zvláštními mšemi ke cti Panny Marie v misálu Mariánském. Bylo dosti obtížné vypátrat alespoň pár spolehlivých informací.

Matka Eucharistie – „Naše milá Paní od Nejsvětější svátosti," (Our Lady of the Blessed Sacrament). Tento tilul dává poprvé Panně Marii sv. Petr Julián Eymard, Francouz (1811 – 1868) zakladatel kongregace eucharistiánů – Kongregace Nejsvětější svátosti. Původně diecézní kněz, posléze člen kongregace maristů, po celý život velký ctitel Eucharistie. Když se 2. února 1851 modlil v mariánské svatyni Fourvière v Lyonu, dostalo se mu osvícení, v němž poznal hlas Panny Marie a zároveň pozvání: *Každé tajemství v životě Krista Pána má svou osobitou řeholi, která je mu zvlášť zasvěcena, pouze Eucharistie, nejvznešenější tajemství, nemá žádnou...*" Cesta k nové řeholi byla trnitá, ale nakonec se jí prvního schválení dostalo od pařížského arcibiskupa Siboura právě 13. května 1856. Později byla Kongregace Nejsvětější svátosti schválena papežem Piem IX. v předvečer slavnosti Božího Těla, 3. června 1863 v Římě. Zakladatel kongregace zemřel 1. srpna 1868. Jeho tělo bylo po 10 letech shledáno neporušené a bylo přeneseno do kostela Corpus Christi v Paříži. Za svatého byl prohlášen papežem Janem XXIII. na závěr prvního sezení II. Vatikánského koncilu 9. prosince 1962.

V roce 1858 v Marseille sv. Julián Eymard založil ženskou větev kongregace s názvem Služebnice Nejsvětější svátosti. Zde se také poprvé konala oslava Panny Marie pod titulem „Naše milá Paní od Nejsvětější svátosti." Tento titul neznamená podle slov otce Eymarda zavedení nějakého neznámého kultu, ale je pouze vyjádřením starobylé pravdy. Maria darovala našemu svátostnému Pánu jeho tělo, devět měsíců jej nosila jako živý svatostánek pod svým srdcem a potom jej stále zahrnovala mateřskou péčí a láskou. Po Ježíšově nanebevstoupení setrvávala Maria s učedníky na modlitbách, když očekávali příchod Ducha svatého. (srv. Skut 1, 14) A můžeme se právem domnívat, že také sama přijímala Eucharistii, když učedníci i nadále setrvávali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách. (srv. Skut 2, 42)

O pár let později také sv. Julián Eymard popsal, jak by měla vypadat socha Naší milé Paní od Nejsvětější svátosti: *„Blahoslavená Panna drží na svých rukou dítě Ježíše a on drží v jedné ruce kalich a nad ním druhou rukou hostii."*

Otec Eymard také doporučoval modlit se prosbu k Panně Marii: *„Naše milá Paní od Nejsvětější svátosti, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme."* Tuto invokaci pak papežové Pius IX. a sv. Pius X. obdařili odpustky. Dekretem z 30. prosince 1905 papež sv. Pius X.

Sv. Julián Eymard před obrazem
Naší milé Paní od Nejsvětější svátosti

stanovil, že 300 dní odpustků obdží každý věřící, který se pomodlí prosbu: *„Naše milá Paní od Nejsvětější svátosti, oroduj za nás."* (Podle nového odpustkového řádu po II. Vatikánském koncilu se na všechny střelné modlitby vztahují částečné odpustky.)

V roce 1921 Posvátná kongregace pro ritus v Římě potvrdila Kongregaci Nejsvětější svátosti, že může slavit památku Blahoslavené Panny Marie pod titulem „Naše milá Paní od Nejsvětější svátosti" každý rok 13. května. Tento svátek dodnes s velikou radostí slaví duchovní synové a dcery sv. Juliána Eymarda. Kongregace eucharistiánů je dnes rozšířena ve všech světadílech a zahrnuje 35 národů, má přes 1200 členů (kněží, bratrů a sester) a 136 domů. Má také řadu kostelů právě s titulem „Naše milá Paní od Nejsvětější svátosti."

Podle knihy P. Leo Kuchaře, SSS: Vždyť jsem to já
Podle http://www.eucharistie.cz/

Dále čtěte o zjevení anděla ve Fatimě na str. 20

Obrázek na titulní straně:
Panna Maria - Matka Eucharistie, první svatostánek

Tělo Kristovo

Slovo, které se stalo tělem…

Tělo utkané Duchem svatým v lůně panenské Matky.
Tělo které Maria nosila devět měsíců pod srdcem.
Tělo zrozené z neporušené Matky jako paprsek procházející sklem.
Tělo zavinuté do plének a položené do jeslí.
Tělo obřezané znamením Boží smlouvy.
Tělo obětované v chrámě podle Mojžíšova zákona.
Tělo zachráněné před zlobou krutého Heroda útěkem do Egypta.
Tělo prospívající moudrostí a věkem.
Tělo Nazaretského dělníka.
Tělo tolikrát spěchající do Jeruzaléma na Velikonoční slavnost.
Tělo vnořené do vod Jordánu.
Tělo přicházející k zástupům.
Tělo činící dobro na každém kroku.
Tělo uzdravující dotekem všechny nemocné.
Tělo snášející zimu, žízeň, horko a hlad.
Tělo omyté slzami lítosti.
Tělo zulíbané pokornou láskou.
Tělo pomazané drahým nardem.
Tělo v nebeské slávě hory Tábor.
Tělo vítané jásavým „Hosana".
Tělo nabídnuté jako pokrm nejen apoštolům.
Tělo potící se krví v Getsemanech.
Tělo svázané provazy.
Tělo zpolíčkované a potupené.
Tělo zbičované a korunované trním.
Tělo, které ztratilo podobu člověka.
Tělo obtížené křížem.
Tělo padající na dlažbu.
Tělo krvácející z nesčetných ran.
Tělo obnažené k posměchu všech.
Tělo přibité na kříž.
Tělo visící mezi nebem a zemí.
Tělo obětujícího se Božího beránka.
Tělo odpouštějící do posledního dechu.
Tělo žízniící nejen po vodě.
Tělo, které dokonalo.
Tělo s otevřeným bokem.
Tělo sňaté s kříže.
Tělo složené do klína Matky.
Tělo pomazané k pohřbu.
Tělo zabalené do plátna
Tělo uložené do hrobu.
Tělo zmrtvýchvstalé.
Tělo oslavené.
Tělo pronikající skálu.
Tělo nepoznané Magdalenou.
Tělo vstupující zavřenými dveřmi.
Tělo nesoucí oslavené rány.
Tělo hmatatelné a viditelné očím.
Tělo žehnající.
Tělo vystupující k Otci.
Tělo po pravici Nejvyššího.
Tělo stále s námi zůstavající.
Tělo, které přetváří naše těla.
Tělo, které je lékem naší nesmrtelnosti.
Tělo, které zase přijde ve slávě.

Joëlle Dalle – Matka Eucharistie

Panno Maria, Matko Eucharistie, slávo křesťanů,
radosti katolické církve a naděje světa,
přimlouvej se za nás.
Rozněť ve všech věřících živou úctu
k Nejsvětější Euchristii, aby byli hodni
každodenně přistupovat ke svatému přijímání.
Naše milá Paní od Nejsvětěši svátosti, oroduj za nás.
Neposkvrněná Panno Maria, kéž se spolu s tebou
klaníme, děkujeme a potěšujeme
Nejsvětější a nejmilejší Srdce Ježíšovo v Eucharistii.
Amen.

Tak jako Maria byla živým svatostánkem, když po devět měsíců nosila pod srdcem Ježíše Krista. Tak jako se stali živými svatostánky apoštolové při Poslední večeři na Zelený čtvrtek, když poprvé přijali Ježíše Krista v Eucharistii. Kéž i Vy se stáváte živými svatostánky nejen o Velikonocích, ale při každém svatém přijímání. Kéž stále zářite čistotou své duše a otvíráte denně svá srdce Vzkříšenému Kristu.

Lásku, radost a pokoj Zmrtvýchvstalého Pána Vám o letošních Velikonocích vyprošuje

Mons. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

Květná neděle - 9. dubna 2017

EVANGELIUM
PŘI PRŮVODU S RATOLESTMI - Mt 21,1-11
Slova svatého evangelia podle Matouše

Když se Ježíš a jeho učedníci přiblížili k Jeruzalému a přišli k Betfage u Olivové hory, poslal dva učedníky napřed a řekl jim: „Jděte do té vesnice, která je před vámi, a hned naleznete přivázanou oslici a s ní oslátko. Odvažte je a přiveďte ke mně. A kdyby vám někdo něco namítal, řekněte: 'Pán je potřebuje a hned je pošle nazpátek.'" To se stalo, aby se splnilo, co bylo řečeno ústy proroka: „Řekněte siónské dceři: Hle, tvůj král k tobě přichází pokorný, sedí na oslu, na oslátku, mláděti soumara." Učedníci šli a udělali, jak jim to Ježíš nařídil. Přivedli oslici a oslátko, prostřeli na oslátko své pláště a on se na pláště posadil. Veliké množství lidu pak prostřelo své pláště na cestu, jiní sekali ze stromů ratolesti a stlali je na cestu. Zástupy, které šly před ním i za ním, volaly: „Hosana synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Hosana na výsostech!" Jakmile vjel do Jeruzaléma, vzrušení zachvátilo celé město a lidé se ptali: „Kdo je to?" Ze zástupu jim odpovídali: „To je ten prorok, Ježíš z galilejského Nazareta."

1. ČTENÍ - Iz 50,4-7
Čtení z knihy proroka Izaiáše

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskrýval před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. ČTENÍ - Flp 2,6-11
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

EVANGELIUM - Mt 27,33-54 (zkrácený text)
Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše

Když došli na místo zvané Golgota, což znamená „Lebka", dali mu pít víno smíchané se žlučí. Okusil, ale pít nechtěl. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty losováním. Potom si tam sedli a hlídali ho. Nad hlavu mu připevnili nápis s udáním jeho provinění: „To je Ježíš, židovský král." Zároveň s ním byli ukřižováni dva zločinci, jeden po pravici, druhý po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili. Potřásali hlavou a říkali: „Chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět. Zachraň sám sebe! Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže!" Stejně tak se mu posmívali i velekněží s učiteli Zákona a staršími a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Je prý to izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, a uvěříme v něho. Spoléhal na Boha, ať ho teď vysvobodí, má-li v něm zalíbení. Přece řekl: 'Jsem Boží Syn!'" Stejně ho tupili i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Od dvanácti hodin nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Kolem tří hodin zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?", to znamená: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?" Když to uslyšeli někteří z těch, kdo tam stáli, říkali: „On volá Eliáše!" Jeden z nich hned odběhl, vzal houbu, naplnil ji octem, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít. Ostatní však říkali: „Počkej, chceme vidět, zdali ho přijde Eliáš zachránit." Ježíš však znovu vykřikl mocným hlasem a skonal. Vtom se chrámová opona roztrhla v půli odshora až dolů, země se zatřásla, skály se rozpukly, hroby se otevřely a mnoho těl zesnulých svatých bylo vzkříšeno. Po jeho vzkříšení vyšli z hrobů, vešli do Svatého města a ukázali se mnoha lidem. Když setník a jeho lidé, kteří měli u Ježíše stráž, viděli to zemětřesení a všechno, co se dělo, hrozně se polekali a říkali: „To byl opravdu Syn Boží."

Zmrtvýchvstání Páně - 16. dubna 2017

1. ČTENÍ - Sk 10, 34a. 37-43
Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vší rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří."

2. ČTENÍ - Kol 3, 1-4
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslete, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

EVANGELIUM - Jan 20, 1-10
Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili." Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

2. neděle velikonoční - 23. dubna 2017

1. ČTENÍ - Sk 5, 12-16

Čtení ze Skutku apoštolů.

Apoštolové konali mnoho znamení a zázraků v lidu. Všichni se jednomyslně shromažďovali v Šalomounově podloubí. Z ostatních se k nim nikdo neodvažoval připojit, ale lidé o nich mluvili s velkou úctou. Stále rostl počet mužů i žen, kteří přijímali víru v Pána. Dokonce i na ulici vynášeli nemocné a kladli je na lehátka a na nosítka, aby, až půjde Petr okolo, alespoň jeho stín padl na někoho z nich. Také z okolních měst se sbíhalo do Jeruzaléma mnoho lidí a přinášeli nemocné i trápené nečistými duchy; a ti všichni byli uzdravováni.

2. ČTENÍ - Zj 1, 9-11a. 12-13. 17-19

Čtení z knihy Zjevení svatého Jana.

Já, Jan, váš bratr, účastník vašich soužení, Království i trpělivosti v Ježíši, dostal jsem se pro hlásání Božího slova a pro svědectví o Ježíšovi na ostrov, který se jmenuje Patmos. A jednou v den Páně jsem upadl do vytržení a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice: „Své zjevení napiš do knihy a pošli sedmi církevním obcím.“ Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který ke mně mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícnů a uprostřed těch svícnů postavu podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem. Když jsem ho uviděl, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. On na mě položil pravici a řekl: „Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle - jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí. Napiš tedy své vidění: nynější i to, které přijde později.“

EVANGELIUM - Jan 20,19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

3. neděle velikonoční - 30. dubna 2017

1.ČTENÍ - Sk 2,14.22-28

Čtení ze Skutků apoštolů.

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti apoštoly a slavnostně promluvil: „Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé - pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká: 'Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehl porušení. Oznámils mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tváří.'“

2.ČTENÍ - I Petr 1,17-21

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Když říkáte Otec tomu, který soudí nestranně každého podle jeho činů, žijte v bázni po dobu svého vyhnanství. Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste ho zdědili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista jako bezúhonného a neposkvrněného beránka. On byl ovšem k tomu vyhlédnut už před stvořením světa, ale pro vás se objevil teď na konci časů. Skrze něho jste uvěřili v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a oslavil, takže když věříte, můžete zároveň v Boha i doufat.

EVANGELIUM - Lk 24,13-35

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ještě ten den první po sobotě se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich - jmenoval se Kleofáš - mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“ A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů i jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. března 2017

Politické události

Zeman bude opět kandidovat na prezidenta

Prezident Miloš Zeman se příští rok pokusí obhájit prezidentský mandát. Na Pražském hradě to řekl svým podporovatelům při oslavě čtyř let od inaugurace. Že se současný prezident bude ucházet i o druhé volební období, se očekávalo. Vyzvali ho k tomu nedávno i jeho spolupracovníci.

Zeman se ke kandidatuře přihlásil před několika stovkami svých příznivců ve Španělském sále. Jako každý rok s nimi na Hradě slaví výročí své inaugurace. Zeman jim poděkoval, že na Hrad přišli. "Chtěl bych říci, že vám jsem vděčný za vaši pomoc a podporu," řekl. Dodal, že jako nesmírně malé poděkování za tuto pomoc a podporu jim jako prvním oznámí své rozhodnutí. "Politická prohlášení by měla zaznít jako výstřel z děla. Politická prohlášení by neměla být obalována do verbální kaše. Proto vám oznamuji, že jsem se rozhodl znovu kandidovat na funkci prezidenta," řekl Zeman. Sklidil za to bouřlivý potlesk vestoje.

Zeman byl do funkce zvolen v lednu 2013 a nastoupil do ní na začátku března téhož roku. Ve vypjatých volbách tehdy porazil Karla Schwarzenberga (TOP 09). Jeho prezidentství provází ostré střety s odpůrci, kteří kritizují některé Zemanovy výroky či názory, výběr spolupracovníků, kterými se obklopil, nebo vztah k Rusku a Číně. Zeman se i tak těší podle průzkumů vysoké důvěře lidí.

Kdo se Zemanovi ve volbách postaví, zatím není jasné. Zájem ucházet se o úřad hlavy státu dosud oficiálně oznámili podnikatel a textař Michal Horáček, podnikatel Igor Sládek a lékař a aktivista Marek Hilšer. Další tak teprve chtějí učinit, část čekala na Zemanovo rozhodnutí. Jako o možných vyzyvatelích se mluví třeba o končícím šéfovi Akademie věd Jiřím Drahošovi, ministrovi obrany Martinu Stropnickém (ANO) nebo bývalém velvyslanci v USA a Rusku Petru Kolářovi.

ČR se poprvé zapojí do iniciativy na podporu finanční gramotnosti

Česká republika se letos poprvé zapojí do mezinárodní iniciativy Global Money Week, která podporuje finanční gramotnost mladých lidí. V týdnu od 27. března do 2. dubna se v jejím rámci bude ve školách a zájmových organizacích konat série přednášek a workshopů s názvem Uč se, šetři, vydělávej, které dětem nabídnou setkání s odborníky v oblasti financí. ČTK to sdělila mluvčí akce Dana Špicarová.

Do projektu se mohou bezplatně přihlásit všechny základní a střední školy v ČR v rámci výuky finanční gramotnosti, která je součástí rámcového vzdělávacího programu škol.

Pořádaná akce by měla využívat interaktivní přístup k práci, může stát na herních nebo koučovacích principech, nebo zážitkové pedagogice. "Naším cílem je, aby děti a mladí lidé mimo znalostí získali i potřebné dovednosti, které pak v různých životních situacích budou moci použít," uvedla národní organizátorka projektu Marta Gellová ze společnosti EFPA ČR, která je součástí evropské sítě organizací udělujících certifikáty v oblasti finančního poradenství a plánování.

Záštitu nad akcí převzala ministerstva školství a financí. Projekt podporuje také Česká národní banka.

Krajský soud uložil distributorovi Likérky Drak osm let vězení

Krajský soud ve Zlíně uložil bývalému jednateli distribuční firmy Likérky Drak Dominiku Nagyovi osm let vězení. Podle obžaloby se podílel na krácení daně při prodeji nelegálního alkoholu ve prospěch organizované zločinecké skupiny. Rozsudek není pravomocný. Soud už v únoru uložil také nepravomocně majiteli Likérky Drak Pavlu Čanigovi 11,5 roku a za mříže poslal i dalších pět lidí se skupinou spojených.

Škoda způsobená státu byla podle státního zástupce Roberta Henzela vyčíslena na 1,29 miliardy korun. Likérku Drak fakticky vlastnil a ovládal podnikatel Radek Březina, hlava lihové mafie, která údajně obrala stát na daních o 6,39 miliardy korun. Podle předsedkyně senátu Ivety Šperlichové Nagy o činnosti skupiny věděl a řídil distributory.

Nagy si stejně jako státní zástupce ponechal lhůtu pro podání odvolání. V únoru soud o Nagyovi nerozhodoval, protože muž se ze zdravotních důvodů omluvil. Soud jeho věc vyloučil k samostatnému projednání. Kromě trestu pro Čanigu uložil soud již dříve také trest deset let Robertu Sedlaříkovi, bývalému jednateli další distribuční firmy Verdana. Tresty od dvou do čtyř let souc uložil i čtyřem obchodním zástupcům. Rozsudek nen pravomocný.

Počet obyvatel ČR loni vzrostl na 10,58 milionu, hlavně díky migraci

Počet obyvatel ČR se lon zvýšil zhruba o 25.000 n 10,578.820. Zahraniční mi grací přibylo 20.064 obyva tel. Více lidí se také narodilo než zemřelo. Češi loni uza vřeli téměř 50.800 sňatků což je nejvyšší počet za po sledních osm let. Předběžn údaje zveřejnil Český sta tistický úřad (ČSÚ).

Loni se narodilo 112.66 dětí, nejvíce za šest let. Poče živě narozených dětí tak me ziročně rostl třetí rok v řadě Mimomanželských dětí byl 48,6 procenta, o rok dříve t bylo 47,8 procenta. Matkán bylo nejčastěji 31 let, u pr vorozených dětí pak 29 let "Podle předběžných výpočtů v roce 2016 vzrostla v Česk úhrnná plodnost nad úrove 1,6 dítěte na jednu že nu," uvedli statistici.

Zemřelo 107.750 lidí, me ziročně o 3400 méně. V roc 2015 byl ale počet zemřelýc rekordně vysoký. Nejvíce lid zemřelo v prosinci, nejmén v září. Mužům bylo v dob úmrtí v průměru 72,3 let, že nám pak 79,2 let. "Nejčet nějším věkem při úmrtí všal byl v úhrnu věk 85 let, uvedlo ČSÚ. Před dosažením prvního roku života zemřel 317 dětí.

Proti roku 2015 bylo sňat ků o 2600 více. Svatby lid nejvíce plánovali na červen nejmenší zájem byl naopak lednové termíny. Meziročn přibylo jak sňatků svobod ných, tak rozvedených ovdovělých lidí. Nejčastějším věkem ženicha bylo 30 let, u

nevěsty 28 let.

Do Česka se přistěhovalo 37.503 lidí, vystěhovalo se jich naopak 17.439. Stejně jako o rok dříve se do ČR nejvíce stěhovali Slováci, Ukrajinci a Rumuni.

Madona z Veveří patří církvi, rozhodl znovu soud

Gotický obraz Madony z Veveří patří církvi. Rozhodl o tom pražský městský soud, ke kterému se spor vrátil po dovolání Národní galerie (NG). Obraz byl desítky let součástí expozice galerie, v rámci církevních restitucí na něj vznesla nárok římskokatolická farnost Veverská Bítýška. Rozhodnutí je pravomocné, galerie se ale může znovu dovolat k Nejvyššímu soudu. Rozhodne se až poté, co dostane písemné znění rozsudku.

Soud opětovně potvrdil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1. Ten před dvěma lety konstatoval, že na dílo dopadá zákon o církevních restitucích, který napravuje křivdy způsobené komunistickým režimem v letech 1948 až 1989.

"Farnost Veverská Bítýška prokázala, že obraz jí patřil už minimálně v polovině 18. století a nebyly shledány žádné důkazy o tom, že by od té doby do roku 1958 o vlastnictví měla přijít, obraz darovala, nebo ho nabyl stát," řekl novinářům právní zástupce církve František Severin.

Madona z Veveří je datována před rokem 1350 a je připisována malíři z okruhu Mistra vyšebrodského oltáře. Do roku 1938 zdobila kostelík na hradě Veveří, který plnil ve středověku funkci farního chrámu pro osadu u zeměpanského hradu a širší okolí. Nyní je pro veřejnost uzavřený. Obraz se na konci 30. let minulého století v souvislosti s politickými událostmi ocitl v držení Ředitelství státních lesů a statků v Rosicích, ministerstva zemědělství a lesního hospodářství. V roce 1958 jej darovalo Národní galerii v Praze.

Ve věku 72 let zemřela loutkoherečka Helena Štáchová

Ve věku 72 let zemřela 22. března loutkoherečka, scenáristka, režisérka, dabérka, interpretka Máničky a Bábinky a od roku 1996 ředitelka Divadla Spejbla a Hurvínka Helena Štáchová. Zemřela doma, uprostřed své rodiny. ČTK to oznámila její dcera Denisa Kirschnerová.

"Navzdory dlouhému boji s těžkou nemocí se maminka do poslední chvíle věnovala divadlu, kterému zasvětila svůj profesní i osobní život. Budeme se snažit, aby naše dřevěná rodinka žila dál svůj divadelní život," uvedla.

Interpret Spejbla a Hurvínka a šéf uměleckého souboru divadla Martin Klásek hrál vedle ní 44 let. "Byl jsem jejím jevištním, ale vlastně i životním partnerem, protože jsem na této scéně od svých 16 let. Helence vděčím za to, že výrazně popotáhla divadelní káru, postarala se o všechny loutky, přinesla spoustu vlastních nápadů a divadlo zvelebila. Navíc byla i autorsky nesmírně zdatná. Byla opravdu duší této scény - tak na ni budu vzpomínat," řekl Klásek ČTK, který bude o budoucnosti divadla jednat s pražským magistrátem. Její následovnicí v interpretaci Máničky i Bábinky je Marie Šimsová; už hovořila v jedné inscenaci pro děti i v nejnovějším projektu pro dospělé Spejbl a město hříchu.

Helena Štáchová se narodila 18. listopadu 1944, do Divadla S+H nastoupila jako elévka. Po roce odešla studovat na Divadelní fakultu Akademie múzických umění a po jejím absolvování se v roce 1966 stala členkou této oblíbené loutkové scény. V následujícím roce převzala od Boženy Welekové interpretaci jedné z hlavních postav divadla - Máničky. A stala se tak její třetí adoptivní maminkou.

Štáchová napsala devět knih a 54 scénářů, sedm her pro dospělé a devět pro děti. První nahrávku v roli Máničky pořídila pro Supraphonv roce 1969, šlo o scénku Hurvínkovi k narozeninám.

Zemřela Věra Špinarová, zpěvačka hitů Bílá jawa 250 či Jednoho dne se vrátíš

Ve věku 65 let zemřela v neděli 26. března v pražské motolské nemocnici Věra Špinarová. Zpráva o úmrtí zpěvačky, která se se svým nenapodobitelným chraplavým hlasem pohybovala na hudební scéně více než půl století, zaplavila sociální sítě. Hudební kolegové a publicisté vyjadřují smutek a oceňují její talent. Špinarová zkolabovala při koncertu v rámci společného turné s Heidi Janků. Nevolno se jí udělalo už po druhé písni. Díky přítomnosti lékařky v sále a rychlému zásahu záchranářů jí byla okamžitě poskytnuta první pomoc a ve vážném stavu byla převezena letecky do motolské nemocnice.

Zpěvačku proslavily písně jako Meteor lásky, Bílá jawa 250, Raketou na Mars, Měj mě rád nebo Jednoho dne se vrátíš. Mezi špičku domácí populární scény ji katapultovala nahrávka Music box z roku 1969, o tři roky později vydala své první album Andromeda. Poté vystupovala se skupinami Speciál a Notabene. Celkem vydala 13 desek.

Ze Slovenska

Víkendová vichřice v Tatrách vyvrátila téměř devět tisíc stromů

Silný vítr vyvrátil na území Tatranského národního parku (TANAP) přes 8500 stromů. Vichřicí bylo nejvíc zasaženo ústí Javorové a Široké doliny. Vítr poškodil i budovy, turistické značky, poutače a ploty. „Poškozeny byly lesní porosty především v ochranných pásmech Podspády a Tatranská Javorina," řekl agentuře TASR náměstek ředitele státních lesů TANAP Pavol Fabian.

Vítr vyvracel stromy také 24. února 2017, kdy v Tatranském a Pieninském národním parku spadlo asi 2000 stromů. Zatím největší škody napáchala smršť, která se přehnala Tatrami v listopadu 2004.

Zčásti Tater tehdy prakticky zmizel les. Od Podbanského až po Tatranskou Kotlinu vznikl tři kilometry široký pás zdevastované přírody. Za oběť vichřici padly tehdy asi tři milióny kubíků dřeva.

Amazon otevře logistické centrum na Slovensku, zaměstná tisícovku lidí

Americký internetový prodejce Amazon otevře letos na podzim u slovenského města Sereď v okresu Galanta logistické centrum. Do tří let by měl zaměstnat přes tisícovku lidí.

Logistické centrum vyroste na ploše 60 tisíc metrů čtverečních a má sloužit k vybavení nedoručených a vrácených zásilek.

„To, že budujeme naše logistické centrum na Slovensku, dokazuje, jak moc v investice na tomto trhu věříme," citují média viceprezidenta Amazonu pro Evropu

Roye Perticucciho. Amazon bude na Slovensku fungovat bez investiční podpory státu.

Amazon v roce 2011 otevřel v Bratislavě centrum podpory prodeje, kde zaměstnává 850 lidí. Firma patří k největším internetovým obchodům na světě, funguje od roku 1995. V Evropě má přes sto center. V roce 2013 začalo fungovat centrum vráceného zboží v Dobrovízi u Prahy a předloni tam Amazon spustil provoz svého prvního distribučního centra v Česku.

Majitel restaurace nabízí jídlo zdarma, aby nikdo nehladověl

„Milí lidé, pokud máte hlad a nemáte peníze, u nás se můžete najíst a zaplatíte, až budete moci. Nikdo nesmí zůstat hladový." Takovéto oznámení vítá návštěvníky jedné bratislavské restaurace.

Majitel restaurace Milajim Ferati, původem z Makedonie, žije na Slovensku už osm let, uvedla televize Markiza.

„Viděl jsem, že trochu jídla vždy zbyde a pak ho vyhazujeme. Z toho jsem neměl dobrý pocit. Někdo jídlo vyhazuje, ale někdo nemá, co jíst," vysvětlil Milajim. Poté se s manželkou domluvil, že je škoda jídlo vyhazovat a na dveře připevnili zmíněné oznámení.

Milajim zdůraznil, že v jeho restauraci se může najíst opravdu každý. „Někdo je na cestách, nemá peníze nebo ztratil peněženku. Podstata je, aby dostal jídlo a nehladověl," dodal.

Ekonomika

Tržby začali evidovat i obchodníci, provoz EET je zatím plynulý

Firmy a podnikatelé ve velkoobchodu a maloobchodu včetně obchodníků s auty začali evidovat tržby. Provoz elektronické evidence tržeb (EET) je po zapojení obchodníků zatím plynulý a bez problémů, funguje až na výjimky i v menších obcích, odlehlých místech a také v e-shopech. Autentizační údaje, které k tomu podnikatelé potřebují, si jich podle informací Finanční správy vyzvedlo více než 113.000. Původně přitom správci daní odhadovali, že by se měla druhá vlna týkat až 250.000 subjektů.

"Ty údaje, které Finanční správa hlásila, zahrnují i různé jednorázové obchody, které fungují jen pár měsíců v roce," uvedl ministr financí Andrej Babiš (ANO), který se přijel na rozjezd druhé vlny EET podívat do Harrachova.

Šéf státní pokladny je přesvědčen o tom, že stejně jako v první vlně bude i po spuštění druhé vlny EET dál přibývat podnikatelů, kteří požádají o autentizační údaje. Ministerstvo financí počítá letos s tím, že by EET měla do rozpočtu přinést zhruba čtyři miliardy korun. Nižší počet zapojených podnikatelů na tom podle Babiše nic nemění. "Sestavovaly se konzervativní odhady," dodal ministr financí.

Bez problémů zatím evidují podle zjištění ČTK i některé e-shopy. Podle šéfa prodejce pokladních systémů Shoptet Miroslava Uďana má systém aktivovaný zhruba polovina e-shopů, kteří tuto povinnost mají.

Inspekce práce loni v ČR odhalila 2290 nelegálně zaměstnaných

Státní úřad inspekce práce (SÚIP) udělal v loňském roce 9308 kontrol zaměřených na nelegální zaměstnání a odhalil při nich 2290 nelegálně zaměstnaných lidí. Bylo mezi nimi 760 českých občanů, 193 lidí ze zemí Evropské unie a 1337 cizinců ze zemí mimo EU. Kromě Čechů byli nejčastěji nelegálně zaměstnanými občané Ukrajiny (997), Moldavska (143), Slovenska (108) a Vietnamu (73). ČTK údaje poskytli generální inspektor Rudolf Hahn a jeho náměstek Jiří Macíček.

Za porušení právních předpisů v souvislosti s kontrolami nelegálního zaměstnávání loni úřad uložil 725 pokut v celkové výši přesahující 75 milionů korun. Mezi nelegálně zaměstnanými cizinci byli i pracovníci Tádžikistánu, Thajska či Filipín. Lidé pracovali nelegálně nejčastěji v sektorech stavebnictví (20,2 procenta z celkového počtu), zpracovatelského průmyslu (14,2 procenta) a velkoobchodu a maloobchodu, opravy a údržby motorových vozidel (11 procent). "Pouze nepatrný pokles počtu zjištěných nelegálně pracujících osob oproti předchozím letům zaznamenáváme v sektoru ubytování, stravování a pohostinství," uvedl Macíček.

V letní sezoně bude mít Praha přímé spojení se 154 letišti

Z pražského Letiště Václava Havla bude během letní sezony možné letět přímo do 154 míst po celém světě včetně devíti nových destinací. Zároveň na 20 linkách se meziročně zvýší počet letů. V tiskové zprávě o tom informovalo letiště.

Kvůli navyšování počtu letů a celkové kapacity letadel očekává vedení letiště za letošní rok více než osmiprocentní růst počtu cestujících. Letní řád platí od 26. března do 28. října.

Loni na letní sezonu oznámilo pražské letiště 143 přímých spojů. Během ní přibyly dvě linky do čínské Šanghaje a Čcheng-tu, uvedla mluvčí letiště Marika Janoušková.

Nejvíce linek leteckých dopravců bude během této sezony směřovat do Itálie (17 destinací), Velké Británie a Španělska (obě 14 destinací). Následují Francie, Rusko a Řecko s deseti destinacemi spojenými s Prahou přímou pravidelnou linkou. Z měst nejvíce spojení směřuje do Moskvy, Paříže a Amsterdamu, uvedlo pražské letiště.

Kurzovní lístek 29. 3. 2017 (střed)

EUR, 1 27,020
Kanada, 1 18,791
USA, 1 25,140

Kultura

Masaryk ovládl České lvy, tvůrci obdrželi rekordních 12 ocenění

Životopisné drama Masaryk režiséra Julia Ševčíka ovládlo udílení Českých lvů v pražském Rudolfinu. Tvůrci filmu obdrželi ocenění ve 12 kategoriích. Snímek tak překonal dosavadní rekord, který držel Hořící keř s 11 soškami. Masaryk se stal nejlepším filmem roku. Porota ocenila i režii, herecké výkony Karla Rodena a Oldřicha Kaisera, scénář a dalších sedm tvůrců. Životopisné drama o synovi prvního československého prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka se 14 nominacemi patřilo k favoritům 24. ročníku. Dvě prestižní ocenění České filmové a televizní akademie získal film Já, Olga Hepnarová režisérů Tomáše Weinreba a Petra Kazdy. Drama Jana Hřebejka

Učitelka s devíti nominacemi vyšlo naprázdno.

Česko-slovenský koprodukční film Masaryk se odehrává v letech předcházejících druhé světové válce. Českým divákům se krátce představil už loni v prosinci, do širší distribuce se dostane ale až 9. března. Toto datum je přitom symbolické. V noci z 9. na 10. března 1948 totiž za dosud nevyjasněných okolností československý ministr zahraničí Jan Masaryk zemřel na následky pádu z okna Černínského paláce.

Diplomata a politika ve filmu hraje Roden, prezidenta Edvarda Beneše ztvárnil Kaiser. V dalších úlohách se představil Jiří Vyorálek jako Konrád Henlein a Robert Jašków jako Emanuel Moravec. V roli jedné z Masarykových přítelkyň se na filmové plátno vrátila modelka Eva Herzigová.

Snímek Masaryk scenáristů Ševčíka, Petra Kolečka a Alexe Koenigsmarka zvítězil v kategoriích Nejlepší film, Nejlepší scénář a Nejlepší režie. Českého lva dostal i kameraman Martin Štrba, střihač Marek Opatrný, scénograf Milan Býček a kostymérka Katarina Štrbová Bieliková. Práce na filmu Masaryk přinesla také České lvy pro zvukaře Viktora Ekrta a Pavla Rejholce, autory hudby Michala Lorence a Kryštofa Marka a autora masek Lukáše Krále.

Ocenění za mimořádný přínos české kinematografii převzali Jiří Bartoška a Eva Zaoralová. Nejlepším dokumentem byl vyhlášen snímek Normální autistický film režiséra Miroslava Janka.

Vyhlášeni byli také vítězové nestatutárních cen. Cenu filmových fanoušků si odnesl režisér Ellis za film Anthropoid. Ocenění za nejlepší filmový plakát získal Lukáš Veverka, tvůrce plakátu filmu Já, Olga Hepnarová. Nestatutární cena Magnesia za studentský film byla udělena snímku Kyjev Moskva, jehož autorkou je Anna Ljubynecká.

Za nejlepší televizní film nebo minisérie akademici označili Zločin v Polné (Česká televize) režiséra Viktora Polesného. V kategorii Nejlepší dramatický televizní seriál uspěla Pustina (HBO) režisérů Ivana Zachariáše a Alice Nellis.

Požehnaný zvon na cestě do kostela sv. Havla přilákal stovky lidí

Stovky lidí přilákal převoz nového zvonu Václav z Hradčanského náměstí do kostela sv. Havla na Starém Městě pražském. Zvonu, který má připomínat odkaz bývalého prezidenta Václava Havla, předtím požehnali duchovní během ekumenické bohoslužby za oběti totality sloužené kardinálem Dominikem Dukou.

Peníze na odlití zvonu byly vybrány ve veřejné sbírce Nadace Charty 77. Průvod stovek lidí, z nichž mnozí na výraz sympatií s exprezidentem Havlem zvonili malými zvonky, se vydal z Hradčanského náměstí přes Karlův most až do kostela sv. Havla. Zvon Václav, ulitý ve zvonařství Grassmayr v Innsbrucku, byl převážen na otevřeném valníku s gumovými koly. Zápřež byla sestavena ze čtyř českomoravských belgiků ze Zemského hřebčince v Tlumačově. V čele průvodů přítomní obdivovali čtyřspřeží starokladrubských vraníků zapřažené v arcibiskupském kočáře z Národního hřebčína Kladruby nad Labem.

Kostel svatého Havla byl založen v 13. století v Starém Městě pražském. Svou barokní podobu získal v 17. a 18. století. Uvnitř věží je však možné dodnes vidět gotické zdi a okna, jsou obestavěny barokní fasádou. Kromě řady jiných památek je v kostele i socha Panny Marie Lurdské.

Sport

Maslák je opět zlatý, medaile mají i Hejnová, Staněk a Sasínek

Pavel Maslák se stal potřetí za sebou halovým mistrem Evropy v běhu na 400 metrů. Třetí titul na této trati získal jako první běžec v historii a napodobil hattrick Jarmily Kratochvílové v této disciplíně z let 1981 až 1983. Dvojnásobný halový mistr světa v Bělehradu zvítězil v nejlepším evropském čase roku 45,77 sekundy.

Maslák v Kombank areně završil hvězdnou půlhodinu českého týmu. Před ním získali stříbrné medaile čtvrtkařka Zuzana Hejnová a koulař Tomáš Staněk, bronzem zkompletoval sbírku Filip Sasínek v běhu na 1500 metrů. Spolu s bronzem překážkáře Petra Svobody už česká výprava vlastní pět cenných kovů a jeden ji dělí od vyrovnání zisku z pražského šampionátu před dvěma lety.

Brankář Čech je podeváté Fotbalistou roku

Brankář Petr Čech se opět stal českým Fotbalistou roku. Gólman Arsenalu triumfoval již podeváté a potvrdil roli rekordmana ankety Fotbalové asociace ČR. Na druhém místě za rok 2016 skončil Vladimír Darida z Herthy Berlín, třetí místo připadlo Bořku Dočkalovi.

Mezi trenéry podruhé v kariéře vyhrál Vítězslav Lavička, který vede reprezentaci do 21 let. Ukončil šestiletou nadvládu Pavla Vrby, jenž obsadil až devátou příčku. Ocenění Talent roku získal Patrik Schick ze Sampdorie Janov. Fotbalistkou roku se stala Lucie Voňková z bundesligové Jeny.

Do Síně slávy FAČR byl uveden trenér vicemistrů Evropy z roku 1996 Dušan Uhrin starší. S tehdejšími svěřenci v čele s Pavlem Nedvědem, Karlem Poborským či Vladimírem Šmicerem převzali i pamětní medaile a sklidili potlesk ve stoje od zaplněného Španělského sálu.

Samková poprvé vyhrála Světový pohár snowboardcrossařek

Olympijská vítězka Eva Samková poprvé v kariéře triumfovala v celkovém pořadí Světového poháru ve snowboardcrossu. Zisk křišťálového glóbu stvrdila druhým místem ve finálovém závodě sezony na svahu ve švýcarském středisku Veysonnaz. Závod vyhrála Charlotte Bankesová z Francie.

"Bomba, bomba, bomba! Jsem nadšená. Byla jsem i trochu naměkko, což já moc nebývám," radovala se třiadvacetiletá Samková z prvenství v SP. "Tohle jsem si hrozně přála a jsem ráda, že jsme to dali. Prkna jely skvěle a všichni makali, jak to šlo nejlíp. Jsem velice vděčná za to, že můžu tohle dělat," řekla.

Samková je letos druhou českou snowboardistkou, která ovládla seriál Světového poháru. Před ní se radovala Ester Ledecká v paralelních alpských disciplínách.

Podle České tiskové kanceláře
připravila Jana Korečková
Olomouc, Česká republika

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Válka v Sýrii trvá 6 let a miliony dětí neznají život v míru

Charita ČR a další české humanitární organizace společně připomínají, že válka v Sýrii trvá už 6 let, přičemž situace v zemi se stále zhoršuje. Zhruba 13,5 milionu Syřanů potřebuje nutně humanitární pomoc, 5 milionů lidí muselo opustit zemi a víc než 2 miliony syrských dětí nemohou chodit do školy a vzdělávat se.

„Celý svět přihlíží utrpení ve válkou devastované Sýrii. Počty mrtvých, přesídlených a prchajících lidí přesahují naši představivost. V Sýrii a v zemích, které přijaly syrské uprchlíky, přitom vyrůstají miliony dětí, které zatím nepoznaly nic jiného než válku a život na útěku," říkají zástupci českých organizací, které zajišťují humanitární pomoc v Sýrii. Přes polovinu všech syrských uprchlíků tvoří děti do 18 let. Lidé uvnitř Sýrie i za jejími hranicemi touží vrátit se domů, obnovit svou zemi a pracovat. Děti se chtějí učit stejně jako děti v zemích, ve kterých na školy nepadají bomby. České humanitární organizace přinášejí příběhy několika lidí, se kterými se jejich pracovníci setkali při doručování pomoci a vyzývají naléhavě k ukončení konfliktu.

Desetiletá Ghozlan po roce života bez domova přišla se svou rodinou do uprchlického tábora v Jordánsku. Tam Ghozlan a další příbuzní onemocněli žloutenkou. Časem mohli odejít za lepší lékařskou péčí do Ammánu. Když se Ghozlan uzdravila, začala pracovat, aby rodina měla peníze na život v nové zemi. Trvalo další rok, než se vrátila do školních lavic. *„Rok jsem pracovala v kadeřnictví, od poledne do sedmi večer, šest dní v týdnu. Vydělala jsem 1 500 korun (60 dolarů) za měsíc. Stávala jsem ve dveřích kadeřnictví a pozorovala dívky ve školních uniformách a s aktovkami, jak jdou domů. Bylo mi smutno. Jsem šťastná, že jsem se mohla vrátit do školy. Mám ráda matematiku a literaturu, ale nejlepší známky mám z přírodovědy,"* vypráví desetiletá Ghozlan.

V Jordánsku pracuje kolem 90 000 syrských dětí, to je třetina dětských uprchlíků v zemi. Často vykonávají nebezpečné práce v montovnách a autodílnách a jejich zaměstnavatelé je vykořisťují.

Devítiletá Sima zase chodila do školy v provincii Idlíb. Její máma ve škole učila a poskytovala dětem psychosociální podporu. Na svůj mobilní telefon natočila krátký film. Během natáčení ale bombardování zničilo tři školní budovy ve vesnici Haas a život Simy se změnil. Škola se musela zavřít. *„Z náletů máme strach, jsme přece děti, potřebujeme chodit do školy a učit se,"* říká naléhavě ve filmu Sima a v pozadí je slyšet střelba.

Organizace UNICEF 13. března zveřejnila zprávu nazvanou "Hitting Rock Bottom" (Úplně na dně), ve které upozorňuje na dramatický nárůst násilí vůči dětem v Sýrii a také jejich stále častější zneužívání jako dětských bojovníků. V loňském roce bylo v konfliktu zabito nejméně 652 dětí, což je o 20% více než v roce 2015. Více než 850 dětí pak bylo přinuceno ve válce přímo bojovat, což je oproti roku 2015 nárůst více než dvojnásobný. Zpráva detailně popisuje problémy, kterým musí čelit humanitární organizace ve snaze pomoci dětem v těchto situacích. Dále uvádí nové statistické údaje, ze kterých vyplývá, že více než 6 milionů syrských dětí je plně odkázáno na humanitární pomoc a dalších 280 tisíc dětí žije ve stavu permanentního obležení.

„Hloubka utrpení je nezměrná. Miliony dětí v Sýrii jsou každodenně pod palbou, jejich životy jsou naprosto rozvrácené. Všechny tyto děti jsou trvale poznamenané, což má závažné dopady na jejich psychiku a zdraví," řekl Geert Cappelaere, regionální ředitel UNICEF pro Střední Východ a Severní Afriku. UNICEF proto vyzývá k politickému řešení konfliktu, k ukončení násilí vůči dětem a k přijetí dětí a jejich rodin, které jsou na útěku před válkou.

Papež schválil svatořečení pasáčků z portugalské Fatimy

Papež František oficiálně uznal zázraky na přímluvu dvou fatimských dětí, sourozenců Františka a Jacinty Martoových, a podepsal dekret pro jejich svatořečení. Kromě toho chválil kanonizaci 30 brazilských a 3 mexických mučedníků.

Fatimské sourozence, kterým se v roce 1917 u portugalské Fatimy zjevila Panna Maria, by mohl za svaté papež prohlásit u příležitosti stého výročí uznaného zázraku v polovině května. František bude v tu dobu na návštěvě portugalského poutního místa.

Třem fatimským pasáčkům ovcí - Františkovi a Jacintě Martoovým a jejich sestřenici Lucii dos Santosové - se Panna Marie zjevila 13. května 1917 a potom ještě několikrát a sdělila jim tři tajemství. Zjevení uznal biskup z nedalekého města Leiria za věrohodné až v roce 1930.

Jacinta zemřela v roce 1919 a František o rok později. Lucie se stala později řádovou sestrou a zemřela v roce 2005 ve věku 98 let. Sourozence Martoovy blahořečil už v roce 2000 papež Jan Pavel II., dos Santosová by se blahoslavenou mohla stát v dohledné době.

Papež František v květnu poutní místo Fatimu navštíví jako v pořadí již čtvrtá hlava katolické církve. Poprvé sem přijel v roce 1967 Pavel VI., Jan Pavel II. tu byl dokonce třikrát (1982, 1991 a 2000), Františkův předchůdce Benedikt XVI. do portugalského města zavítal před sedmi lety. Jan Pavel II., na kterého spáchal 13. května 1981 na Svatopetrském náměstí atentát turecký extremista Mehmet Ali Agca, připisoval své přežití právě ochraně Panny Marie Fatimské.

Emílie Fernándezová Rodriguezová, nová blahoslavená Romů

Ve španělském městě Aguadulce bylo v sobotu 25. března prohlášeno za blahoslavené 115 mučedníků španělské občanské války. Mezi nimi je i čtyřiadvacetiletá Emílie Fernándezová Rodriguezová, která zemřela ve vězení na následky nedostatečné péče po porodu. Vedle blahoslaveného Zefirina Jimeneze-Mally je Emílie první romskou ženou povýšenou k úctě oltáře.

Emílie Fernándezová Rodriguezová se narodila na jihu Španělska 13. dubna 1914. Vyrostla v křesťanské víře a od dětství se živila výrobou košíků. Ve 24 letech se vdala za Juana Cortése. Na rodinu však dopadla tíha občanské války. Juan dostal povolávací rozkaz do války, v níž však nechtěl bojovat. Emílie se jej snažila od povinnosti zprostit, proto mu pomazala oči vývarem, který měl způsobovat přechodnou slepotu. Juan proto skutečně nejprve nemusel do revolučních jednotek nastoupit, avšak později jej vojáci nalezli s dobrým zrakem a zavřeli do vězení.

Na šest let ztráty svobody byla odsouzená i Emílie, ačkoliv byla v té době těhotná. Ve věznici se naplno projevila její hluboká víra. Některé ženy ji zde naučily růženec, kvůli němuž byla následně tvrdě vyslýchaná. Přestože bylo Emílii slíbeno, že bude propuštěna, pokud prozradí své křesťanské spoluvězenkyně, a navzdory pokročilému stadiu těhotenství, zachovala žena mlčení.

13. ledna 1939 porodila dceru, kterou okamžitě pokřtili jménem Ángeles. Avšak krvácení bez náležité péče se pro Emílii stalo osudnou, 25. ledna umírá. Její pronásledovatelé neodevzdali dítě rodině, nýbrž je umístili do institutu péče o dítě a následně je revoluční vláda nabídla k adopci. Je možné, že dcera dosud žije, aniž by znala svou matku, nyní povýšenou k úctě oltáře.

Podle zpráv České biskupské konference

UT OMNES UNUM SINT

„Se všemi se loučím a těším se nashledanou...“

S vírou ve vzkříšení těla a život věčný oznamujeme, že

dne 18. března 2017 zemřel

po těžké nemoci ve věku nedožitých 85 let
Jeho Eminence

Miloslav kardinál Vlk

emeritní arcibiskup pražský a primas český
62. nástupce sv. Vojtěcha a 35. arcibiskup na pražském stolci

Narodil se 17. května 1932 v jihočeské Lišnici. V letech 1955-1960 studoval na Filosofické fakultě UK obor archivnictví, poté krátce pracoval jako archivář. V roce 1964 odešel studovat na CMBF do Litoměřic. V roce 1968 byl vysvěcen na kněze a jmenován sekretářem českobudějovického biskupa Josefa Hloucha. V roce 1971 však musel toto místo z rozhodnutí komunistických úřadů opustit a odejít spravovat malé farnosti (Lažiště a Záblatí, Rožmitál pod Třemšínem). V roce 1978 mu byl odebrán státní souhlas. V letech 1978-1988 pracoval jako umývač oken a posléze jako archivář v Praze, kde zároveň tajně vykonával své kněžské povolání. 1. ledna 1989 mu byl navrácen státní souhlas a působil nejprve na Klatovsku, později na Šumavě. Dne 14. února 1990 byl jmenován biskupem českobudějovickým, 21. března 1991 pražským arcibiskupem a 26. listopadu 1994 kardinálem. V letech 1993-2001 byl předsedou Rady evropských biskupských konferencí. Také po roce 2010 se aktivně zapojoval do církevního a společenského života.

Poslední rozloučení se konalo v sobotu 25. března 2017 v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze, kde bylo jeho tělo uloženo do arcibiskupské hrobky.

Dominik kardinál Duka OP, arcibiskup pražský
sestry Marie, Anežka a Růžena s rodinami
členové Díla Mariina, hnutí Fokoláre
kněžstvo pražské arcidiecéze

Hlavním celebrantem zádušní bohoslužby ve zcela zaplněném chrámu na Hradčanech byl kardinál Dominik Duka OP, kazatelem biskup František Radkovský a závěrečné pohřební obřady vedl olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Biskupské konference okolních států a Dílo Mariino zastupovali předseda Konferencie biskupov Slovenska Mons. Stanislav Zvolenský; kardinál Francis Xavier Kriengsak Kovithavanij, thajský arcibiskup z Bangkoku; kardinál Joachim Meisner, emeritní arcibiskup z Kolína nad Rýnem; kardinál Stanisław Dziwisz, emeritní arcibiskup krakovský; kardinál Christoph Schönborn OP, arcibiskup vídeňský; kardinál Josip Bozanić, chorvatský arcibiskup ze Záhřebu; biskup Rudolf Voderholzer, Regensburg z diecéze řezenské. Nechyběli ani zástupci církví sdružených v Ekumenické radě církví představitelé veřejného života v čele s ministry Karlou Šlechtovou, Pavlem Bělobrádkem, Danielem Hermanem, Marianem Jurečkou a Armády ČR, kterou reprezentoval náčelník generálního štábu Josef Bečvář a hlavní vojenský kaplan Jaroslav Knichal. Českou veřejnost při dnešních obřadech zastoupil emeritní rektor Univerzity Karlovy prof. Ivan Wilhelm, který se při pohřebních obřadech se zesnulým rozloučil spolu s kardinálem Kovithavnijem, zástupcem Hnutí fokoláre a apoštolským nunciem Giuseppe Leanzou, který přečetl kondolenci papeže Františka.

Podle zpráv České biskupské konference

Homilie biskupa Františka Radkovského

při posledním rozloučení s kardinálem Miloslavem Vlkem

Vážená rodino, milí bratři a sestry, vážení smuteční hosté.

Mnoho bylo v uplynulých dnech napsáno a řečeno o našem zesnulém kardinálu Miloslavu Vlkovi, mnohé vzpomínky, často i osobní, nám v těchto dnech procházely hlavou.

Náš kardinál Miloslav, však měl i své, dá se říci tajemství, které ho provázelo po většinu života, bylo pro jeho život zdrojem, který mu dával sílu a motivaci pro to, jak jednat a oč usilovat. On se však s tímto tajemstvím neskrýval a všichni, kteří mu byli blízko, jeho tajemství znali. Dovolte mi, abych se s vámi o ně podělil.

To první a základní bylo rozhodnutí pro Boha; to znamená, že už od svých mladých let, od chvíle, kdy v jeho duši zazněla touha stát se knězem, a potom vědomě vždy znovu a znovu až do své smrti, dával Boha na první místo ve svém životě, dával mu přednost před vším ostatním. Co to prakticky znamenalo? Snažil se vytrvale hledat a plnit Boží vůli, to znamená osobní plán, který s ním milující Bůh v daném okamžiku či v dané době měl, tak jako ho má s každým člověkem. A každý člověk je schopen plán, který má Bůh pro něho připravený, poznávat z životních okolností a z Božího hlasu ve svém svědomí. Na něm samotném pak záleží, zda tento Boží plán přijme nebo odmítne. Bůh sleduje naše dobro a naše štěstí; nikoliv chvilkové, ale trvalé, provázející nás nejen po celý život, ale i za hranice naší smrti, jak on už nyní jistě zakouší. Podřizovat svou vůli vůli Boží není obvykle pro nikoho snadné, především však je to náročné pro lidi energické, jako byl on. To je celoživotní vnitřní zápas sám se sebou, zrání, které ovšem přináší a přineslo i v jeho životě velké ovoce.

Těžký zápas však musel svádět i s podmínkami a okolnostmi, ve kterých žil. Byl vytrvalým a odvážným bojovníkem za svobodu, právo a spravedlnost pro církev, a to nejen v době komunistické totality, ale i v době, kdy už měl odpovědnost za celou církev u nás jako pražský primas a předseda biskupské konference. Tehdy to měl často ještě těžší, protože nesl velkou odpovědnost, která ho tížila, jak mi sám řekl. Nicméně léta totality byla pro něho stálou zkouškou, protože se svou přímou a energickou povahou byl pro tehdejší režim a jeho strážce velkým nepřítelem a oni mu to dávali velmi pocítit. Velkým nástrojem pro zvládání všech těchto překážek však bylo setkání se spiritualitou Hnutí fokoláre, která se pro něho stala velkou nosnou silou pro celý život. Sám o tom vypráví a vzpomíná na dobu, kdy byl v kněžském semináři a tuto spiritualitu poznal:

„Uprostřed těch temných let bylo pro mě setkání s Hnutím fokoláre velkým světlem. Jeho spiritualita znamenala pro mě i pro nás všechny, že jakkoli je těžká situace, v níž se nacházíme, musíme se odevzdat Bohu, vydat se do jeho rukou a vnořit se do jeho Slova (obsaženého v Bibli). Pochopil jsem, že existuje jen jedno východisko z těžké situace církve u nás - cesta kříže. Jakákoli záhuba velká tak jako smrt na kříži, nás vede k životu, pokud se člověk odevzdá do rukou Božích. Ani zcela beznadějná situace, podobná výkřiku Ježíše na kříži: `Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?` (Mt 27,46; Mk 15,34), není koncem všeho, ale sestupem do propasti mezi stíny smrti, vedoucí ke vzkříšení. Taková byla naše situace. Bylo zapotřebí neupadnout do poraženectví, hořkosti či pesimismu, ale až do konce si uchovat víru v Otce. Zjistil jsem, že kříž je ve své podstatě největší zjevení Ježíšovy lásky. Od té doby jsem se proto snažil ztotožnit se s ním a přisvojovat si i bolestné situace života v semináři. Byla to pro mě příležitost zažít lásku, ukázat lásku, žít výhradně s Bohem, ukřižovaným Ježíšem, tímto vrcholným a tajemným bodem lásky, kterým je Ježíšova opuštěnost od Otce. Taková byla moje formace a vzdělání v semináři"
(Alain Boudre: Umývač výloh a arcibiskup, str. 44).

Tato formace prostřednictvím spirituality, kterou přijal za svůj životní styl, pokračovala dále, jak sám vypráví o situaci, kdy už nesměl dál vykonávat službu sekretáře budějovického biskupa, Mons. Hloucha:

„Více než svými slovy, která byla pod bdělým dohledem (rozumějme pod dohledem orgánů státní bezpečnosti), jsem musel svědčit svou službou a naslouchánim. Pochopil jsem, že Bůh po mně požaduje méně slov a více svědectví, což mi nikdo nemohl zakázat. Moje `vzdělání` dostávalo nový aspekt, a to žít Slovo Boží, být tímto Slovem. Ale vzhledem k mé energické povaze to zároveň znamenalo `opracovávat, osekávat sebe samotného tak, jako se ořezává strom, neboť Bůh mě nutil, abych mlčel. Vzpomněl jsem si, co jsem se naučil v semináři: přijmout jakoukoli situaci a nalézt v ní tvář ukřižovaného Krista. Přijmout onu bolest znamená přijmout jej Boha. Pochopil jsem, že tento kříž, k němuž jsem se musel přimknout přispíval více k mé spáse a ke spáse druhých, než kdybych zůstal ještě několik let sekretářem pana biskupa."(Umývač výloh…, str. 59).

A při jiné nepříznivé situaci vyznává: *"Přijmout kříž v lásce, přitisknout ke své hrudi obličej ukřižovaného a opuštěného Ježíše - to mi přineslo pokoj, a dokonce i mír. Tato zkušenost mě utvrdila ve volbě mého životního povolání. Pokaždé, když přijdou nové těžkosti, pojmenuji je a řeknu `To jsi ty, ukřižovaný Ježíši, miluji tě`. Takto vstoupil ukřižovaný Ježíš do mého života a s konečnou platností tam zaujímá své místo. Stal se mým znamením."* (Alain Boudre: Umývač výloh a arcibiskup, str. 64).

A ještě jednou k nám promluví o zdroji vnitřní síly na pozadí svého náročného postavení umývače výloh: *„Sedm let jsem takto křižoval Prahou ať už v parném létě nebo v zimě, třeba i v mrazu -10° C a vykonával tuto podřadnou práci. Mojí jedinou silou byla víra v Boží lásku. Ve světle toho všeho jsem lépe pochopil to, co jsem do té doby znal jenom teoreticky: kříž je neoddělitelnou součástí Kristova života, od jeho vtělení až do jeho podvolení se Otcově vůli. Je vrcholem jeho života. Pochopil jsem, že musí být také nedílnou součástí mého života. Mohu prohlásit, že toto období bylo tím nejpožehnanějším obdobím celého mého kněžského života. Dostalo se mi mnoha milostí, poznání a vnitřního klidu. Vůbec jsem se necítil frustrován, naopak jsem pochopil, že svůj kněžský život prožívám naplno."*

Ještě jeden důležitý moment jeho života je třeba ukázat, totiž sílu společenství. – V prosinci roku 1980 se v ilegalitě otevírá v Praze mužské fokoláre, tedy společenství laiků zasvěcených Bohu v Hnutí fokoláre.. Miloslav je okamžitě připraven stát se součástí tohoto malého společenství. Vypráví o tom: *„Musím říci, že jsem tam svoje kněžství prožíval plně. V této malé skupině jsme se snažili žít podle Ježíšova nového přikázání, protože jsme věřili v lásku. Věřili jsme v tato Ježíšova slova: Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich. (Mt 18,20) Každodenní život spolu s přítomností Vzkříšeného mi dodávaly sílu nést kříž a zmírnily moji samotu. Tento život ve společenství a každodenní život s opuštěným Ježíšem měly stejný důsledek, jako kdybych studoval na vysoké škole. Byly ve skutečnosti mou univerzitou života."* Jako pražský arcibiskup dosvědčuje: *„Nebyl bych na místě, které nyní zastávám, a nemohl bych v něm vydržet, kdybych neprošel touto univerzitou, tímto vzděláním, za něž vzdávám díky Bohu a Panně Marii."*

Slyšeli jsme životní svědectví našeho zesnulého kardinála Vlka, zprostředkované nedávno vydanou knihou Umývač výloh a arcibiskup (str. 82 – 87). Věřím, že nám toto svědectví bylo i vzorem k poučení a následování.

Rozlučme se s ním opět jeho slovy, tentokrát z knížečky Úvahy o životě a smrti: *„Křesťanský Bůh je v Bibli definován jako láska: Bůh je láska. Smysl Kristova života na zemi před dvěma tisíci lety spočíval právě v tom, ukázat, že Bůh je láska a že právě ona láska je smyslem života každého člověka. Procházky po našich hřbitovech a krátké zastávky nad hroby přinášejí na otázky v tichu nitra také odpověď: je to naděje, že s mrtvým tělem člověka není pohřbena často nenaplněná touha po lásce, ale že smysl nového života na věčnosti je právě v konečném naplnění v Bohu, který je absolutní láskou i jejím zdrojem."* – Amen.

Velikonoce

Úvaha kardinála Vlka z 24. března 2016

Velikonoce jsou přede dveřmi. – Jádrem těchto svátků (hebrejsky „pascha"), jsou základní události začátku dějin židů, které si celý národ připomínal a slavil. V prvních počátcích své historie se židé usadili poblíž Nilu v Egyptě, protože na Blízkém východě panovalo velké sucho a velký hlad. Později si je Egypťané zotročili a chtěli je jako národ vyhladit, protože se daleko rychleji rozrůstali a Egypťané z nich měli strach, že by se v případě války mohli připojit k jejich nepřátelům a bojovat proti Egyptu. Na příkaz Abrahámova Boha Jahve se do čela ohroženého národa postavil Mojžíš a proti vůli egyptského vládce faraona Židy vyvedl z egyptského otroctví. Faraon byl přinucen je propustit po tzv. „egyptských ranách," po katastrofách, které předpověděl Mojžíš jako trest od Boha. Mojžíš tehdy nařídil židům, aby se připravili na vysvobození z Egypta a aby před odchodem slavili „poslední večeři." Byli pastevci a zemědělci, a tak ke slavnosti zabíjeli beránka ze svého stáda, jeho krví měli na ochranu označit dveře svých příbytků. A k beránkovi připravovali chléb. Oné noci zemřeli v domech Egypťanů všichni prvorození mužského rodu. Farao měl strach z dalších trestů, a tak velice naléhal, aby Židé rychle odešli. Ti pak rychle opouštěli místo svého otroctví.

Mojžíš je vyváděl nejkratší cestou z Egypta. Cesta vedla přes Rákosové moře. Mojžíš mocí Boží otevřel cestu mořem. Židé si tehdy zřetelně uvědomovali, že byli zachráněni rukou Boží, jak to předpověděl Mojžíš, a tak od té doby každoročně slavili tuto záchranu od jisté smrti a děkovali za to svému Bohu. To je počátek židovských Velikonoc.

V jejich dějinách působili proroci, kteří předpovídali, že se jednou ze slavného královského rodu Davidova narodí duchovní vůdce - Spasitel, Mesiáš, který založí trvalé duchovní království pro židy, pro Izraele. To se stalo, když se v Betlémě, odkud pocházel David, narodil podle předpovědi z Panny Marie Ježíš, Boží syn. Jako řádný žid, zachovával i on Mojžíšův zákon, židovské zvyky a svátky. Ve svém veřejném působení se dostával do sporů s představiteli náboženského života, kteří ho nakonec chtěli usmrtit. A když v tomto nebezpečí slavil své poslední velikonoční svátky, dal každoročnímu židovskému svátečnímu připomínání událostí záchrany z Egypta nový hluboký smysl a vytvořil základ křesťanskému slavení Velikonoc.

Čtyřicetidenní příprava na naše velikonoční svátky (doba postní) vrcholí posvátným třídenním – Zeleným čtvrtkem, Velkým pátkem a Bílou sobotou.

Ve čtvrtek večer o židovských Velikonocích zasedl Ježíš s apoštoly ke stolu na památku poslední večeře v Egyptě před záchranou židů z nebezpečí smrti. Na stole byl připraven beránek, kterého židé zabíjeli společně na nádvoří jeruzalémského chrámu, a nekvašený chléb. Na závěr této židovské velikonoční večeře ustanovil Ježíš novou trvalou večeři: vzal do rukou chléb, který byl na stole, a svým mocným slovem, kterým proměnil na svatbě v Káni vodu ve víno, nebo kterým křísil mrtvé k životu, řekl: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává na odpuštění hříchů" – to znamená na záchranu z duchovní smrti, kterou působí každé zlo, každý hřích. Když při této příležitosti mluví o „svém těle", v podtextu zaznívá slovo Jana Křtitele při Ježíšově křtu v Jordánu: „Hle, beránek Boží...", které spojuje ustanovení křesťanské „poslední večeře" s beránkem zabíjeným v Egyptě pro tuto slavnostní večeři před východem z Egypta... A další jeho slovo nad kalichem vína: „Toto je kalich mé krve...", připomíná krev beránka v Egyptě, kterou byly potírány dveře jejich příbytků, která byla záchranou před zahynutím...

O té egyptské večeři Bůh řekl: „To je povždy platné nařízení pro všechna vaše pokolení." A o své večeři s apoštoly Ježíš podobně řekl: „To čiňte na mou památku"...

Ve čtvrtek večer, před pátkem, v předvečer velikonoční soboty, která byla největším židovským svátkem vůbec, protože to byl den vyjití, záchrany z egyptského otroctví, byl Ježíš zrazen Jidášem. On přivedl ozbrojenou skupinu do Getsemanské zahrady, aby byl Ježíš zajat, i když to byla obecně viděno nevhodná doba pro takovou akci, tak blízko před Velikonocemi, když bylo mnoho poutníků v Jeruzalémě. Ale byla to Boží režie: Boží beránek, který naplňoval egyptský předobraz záchrany ze smrti, musí být přece zabit o Velikonocích, v době, kdy se v chrámě zabíjeli beránci pro velikonoční večeři.

Kříž Kristův je nástrojem jeho smrti, nástrojem spásy, záchrany ze smrti, z hříchu pro každého člověka všech dob. Ježíš na sebe vzal i tento aspekt lidského života, dobrovolně přijal smrt, „prošel" smrtí. Ten den není na celém světě žádná mše, žádná eucharistická bohoslužba, protože centrem naší pozornosti v ten den je Ježíšův živý, krvavý kříž, který je zpřítomňován zabitým velikonočním beránkem, tou večeří, kterou Kristus slavil s apoštoly o den dřív. Obřady se věnují uctívání, adoraci. Tajemství kříže je daleko hlubší a je třeba mu věnovat mimořádnou, samostatnou pozornost.

Poněvadž podle židovského chápání času už v podvečer velkého pátku začíná největší židovský svátek, velikonoční sobota, musela být těla s kříže sejmutá a pohřbená. Ježíšovo tělo bylo lehce upravené položeno do hrobky vytesané do skály, která se nacházela v zahradě nedaleko kříže, a náhrobní kámen byl přivalen a postavena římská stráž. Celý den sobotní musel být zachován naprostý klid a hrobem se nesmělo hýbat.

Třetího dne – podle evangelia to byl už sobotní večer nebo noc ze soboty na neděli – Kristus vstává z mrtvých a tím ukazuje, že „velikonoční beránek" zachraňuje ze smrti. „První den po sobotě" přišly některé ženy, které Krista doprovázely, když hlásal Boží království, aby jeho tělo nabalzamovaly a důstojně upravily. Ale hrob byl prázdný: vstal ze smrti, vyšel z hrobu a mnohým se pak ukázal.

Vzkříšení Ježíšovo však nebyl prostý návrat do předchozího života, jako když byl vzkříšen Lazar, který pak později opět zemřel. Ježíš přijal proměněné tělo, nehmotné, nepodléhající zákonům našeho světa, času a prostoru, a proto se už nerozpadá, ale zůstává trvale. Kdo se Krista vírou drží, obdrží – až také jednou projde smrtí – stejný život, život věčný. To je dokonalé naplnění události záchrany z Egypta, „vyvedení" do života věčného.

Křesťané pak slavili Velikonoce každý „první den po sobotě" každou neděli. Proto ten den nazývali „dies Domini", „dominica" den Páně. Ve slovanských jazycích se ten den nazývá „voskresenie" vzkříšení.

Křesťanské Velikonoce jsou naplněním toho předobrazu židovských Velikonoc – záchrany ze smrti časné – naplněním v tom smyslu, že jsou záchranou ze smrti časné pro život věčný, nekončící.

Křesťanské Velikonoce jsou „demonstrací", ukázkou, že moc lásky Božího beránka i skrze nástroj smrti přináší život věčný.

kardinál Miloslav Vlk
http://www.kardinal.cz

ČESKÉ A SLOVENSKÉ
BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

Slouží Mons. Dušan Hladík a Fr. Stanislav Bindas, CM ze Slovenska

V České katolické misii svatých Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Avenue, Brookfield, IL 60513

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 8. dubna 2017 - 6.30 hod. večer **(od 5.00pm možnost zpovědi)**
Neděle 9. dubna 2017 - 10.30 hod. dopoledne
Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma - česky
Svěcení ratolestí, zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše
Slavnostní mše svatá

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 13. dubna 2017 - 7.30 hod. večer
Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně - česky a slovensky
Umývání nohou vybraným mužům, po mši svaté společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu
Pátek 14. dubna 2017
3.00 hod. odpoledne **- Pobožnost Křížové cesty - česky**
7.30 hod. večer **- Památka umučení Páně- česky a slovensky**
Zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana
Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání
Sobota 15. dubna 2017 - 7.30 hod. večer **- česky a slovensky**
Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Písma svatého Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody, slavná obnova křestních slibů, křestní slavnost a biřmování, mše svatá zakončená slavnostním požehnáním, chvalozpěv Vesel se nebes Královno, svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční - neděle 16. dubna 2017
9.00 dopoledne - Slovenská svätá omša
11.00 dopoledne - Česká mše svatá
Po obou mších svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď. Bližší informace: Telefon (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 – 1050

Česká misie 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Vás srdečně zve na

POMLÁZKOVOU ZÁBAVU

& KOŠT VÍNA

na Velikonoční neděli
16. dubna 2017
od 12:00 do 7:00 večer

K tanci a poslechu hraje od 3:00 odpoledne

CIMBÁLOVÁ MUZIKA

12.00	Podává se oběd
1.00 pm	Otvírá se výstava vín
2.00 pm	Zábavný program pro děti
3.00 pm	Sbírání Velikonočních vajíček

K obědu bude smažený řízek s bramborovým salátem.
K občerstvení další dobrá jídla a domácí pečivo.

Vstup $ 14,-

Každý za to dostane v hodnotě $ 10,- poukázky na úhradu občerstvení a pamětní skleničku na víno.

Při této akci proběhne již tradičn

Výstava vín a ochutnávka vzorků®

Kdo chce vystavovat víno, odevzdá dvě láhve stejného vína nejpozději týden před akcí v České misii.
První místa v kategorii bílých a červených vín budou odměněna hodnotnými cenami.
Bližší informace podá Mons. Dušan Hladík: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net
Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

ALLELUIA !

HAPPY EASTER !

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek **1-708-484-3162**
Dolores Jacklin **1-630-968-1292**

Česká Misie Vás srdečně zve na

NEDĚLNÍ SNÍDANI

v Klubu misie
9415 Rochester Ave.
Brookfiled, IL 60513

v neděli 30. dubna 2017
od 9.00 am do 2.00 pm

Na této oblíbené akci Vám nabídneme:

* kávu, čaj, mléko, juice
* míchaná vejce
* jogurt, cereals
* teplé uzeniny
* lívanečky
* další vybrané pochoutky

Pro dospělé $ 8,-
Pro děti (4-12 let) $ 4,-
Děti do 4 let zdarma

V prodeji bude též
DOMÁCÍ PEČIVO

Připravena bude
BOHATÁ TOMBOLA

Přijďte se občerstvit
a posedět v přátelském prostředí
a přiveďte také své známé

Srdečně zve Misijní rada a tým kuchařů a kuchařek

Úmrtní oznámení

Oznamujeme všem přátelům a známým,
že 24. ledna 2017 zemřel ve věku 75 let
náš milovaný manžel a bratr, pan

Adolf Tesař

Narodil se 18. ledna 1942 v Kladně v Čechách.
V roce 1953 se jejich rodina přistěhovala do USA.
Po ukončení Morton East High School si otevřel
autodílnu v Berwynu a pracoval zde jako automechanik.
V roce 1976 se oženil s Mariannou Mikeskovou,
žili v Berwynu, Ciceru a Hot Springs, Arkansas.
Poslední rozloučení se konalo 30. ledna, 2017
ve Fairmount-Willow Springs Memorial Park,
kde byl uložen do hrobu vedle svých rodičů a bratra Kamila.

Děkujeme všem, kdo se s ním přišli rozloučit, zvláště
jeho přátelům Štěpánu Zelinkovi a rodině, Šimonu Stolaříkovi,
Sáře Rybarczyk, Štěpánu Příkazskému a ostatním.

Marianna Tesařová, manželka
George Tesař, bratr s manželkou Catherine
Jana Fast, sestra s manželem Milanem
James Mikeska, švagr a ostatní příbuzní

Redakce Hlasů národa
SE OMLOUVÁ
pozůstalé rodině i čtenářům časopisu
za chybné údaje v Úmrtním oznámení
pana Adolfa Tesaře
v minulém čísle Hlasů národa.

Uložte si do kalendáře:

7. května
Májová pouť do Lisle

10. června
75. výročí Vyhlazení Lidic

11. června
Pouť do Indiany ke sv. Janu

18. června
Misijní piknik na Den otců

Úmrtní oznámení

Oznamujeme všem přátelům a známým,
že byl nečekaně 27. března 2017
povolán na věčnost náš milovaný
manžel, tatínek a dědeček, pan

Edward Vedral

Zemřel ve věku požehnaných 90 let.

Rozloučíme se s ním v Pohřebním ústavu Linhart
6820 Cermak Rd, Berwyn, IL 60402
v neděli 2. dubna od 2.00 pm do 9.00 pm
Obřady se budou konat v 5.30 v podvečer.
Zádušní mše svatá bude v kostele České misie v Brookfieldu
v pondělí 3. dubna v 10.30 dopoledne.
Potom ho doprovodíme na hřbitov P. Marie Královny Nebe.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě.

Alice Vedralová, manželka
dcery Alička, Marie, Ludmila, Pavlína, Blanka,
Albínka a Dana a snacha Trudy s rodinami

Bolestná vzpomínka

17. dubna 2017 tomu budou dva roky,
co byla z tohoto světa povolána na věčnost
naše milovaná manželka, maminka,
babička a prababička, paní

Eliška Hasilová

Narodila se v Moravských Knínicích u Brna 6.února 1919.
Do USA přijela v roce 1939 a v Chicagu se v roce 1941
provdala za pekaře Josefa Pavlíka a měli spolu dcery
Joanne, Jean a Lindu. Pracovala jako servírka a byla také
veřejně činná ve školské radě a volebním výboru
Demokratické strany. Po smrti prvního mažela uzavřela
v roce 1974 nový sňatek s Josefem Hasilem, známým
„Králem Šumavy". Stal se jí věrným manželem a druhým
otcem jejích dětí a laskavým dědečkem jejích 7 vnoučat a
12 pravnoučat. Spolu též prožili velkou bolest, když
nejstarší dcera Joanne předčasně podlehla zákeřné nemoci.
Aktivně se též zapojovala do života mnoha krajanských
organizací v Chicagu. Byla po celý život zbožnou a horlivou
katoličkou a aktivní členkou České misie.

Mši svatou za ni budeme obětovat v kostele České misie
v Brookfieldu ve středu 12. dubna 2017 v 10.00 dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na ni vzpomenete v modlitbě s námi.

Josef Hasil, manžel
Jean, dcera s rodinou
Linda, dcera s rodinou
a rodina po zesnulé dceři Joanne

OSVĚŽENÍ *pro duši*

Masáž

Jmenovala se Liu a byla krásná jako Jitřenka. Bydlela v rybářské vesničce na břehu Modré řeky a její život probíhal pokojně, dokud o její ruku nepožádal rybář, který byl nejbohatší z širokého okolí.

Novomanželé několik let žili opravdu šťastně a bezstarostně. Ale takové štěstí nedokázala přenést přes srdce manželova matka, která se zlobila, že jí syn nevěnuje tolik pozornosti jako dřív. A tak začala svou snachu trápit a šířila o ní ty nejošklivější pomluvy. Liu se ze samého zoufalství rozhodla, že tchyni zabije a vydala se k čaroději, aby ho požádala o jedovatý lektvar.

Čaroděj si Liu bedlivě vyslechl a dal jí lahvičku s růžovou tekutinou. Tu měla Liu každého dne po kapkách dávat tchyni do čaje. Čaroděj jí také poradil, že by bylo dobré, aby Liu předešla jakémukoli podezření, a proto by měla každého dne své tchyni nabídnout příjemnou masáž ramen, krku a čela. „Do šesti měsíců bude takhle vašemu soužení konec."

Liu trpělivě a odhodlaně celé měsíce kapala tchyni růžovou tekutinu do čaje a masírovala ji podle čarodějova návodu.

Ten každodenní rituál vytvořil mezi oběma ženami zvláštní pouto. Dokonce se spřátelily a jejich srdce se změnila. Tchyně začala vnímat, že Liu není jen krásná, ale také milá a velkorysá. A Liu zase zjistila, že její tchyně je dobrá a milující matka.

Za několik měsíců Liu zapomněla, proč vlastně k tchyni každý den chodí, kape růžovou tekutinu do čaje a proč ji masíruje. Stalo se to příjemnou součástí dne a obě ženy se na setkání těšily a pěkně si při něm popovídaly.

Ale jednoho dne se cosi přihodilo. Tchyně, i když netušila, co na ni Liu přichystala, poznamenala: „Je nám tak dobře spolu. Škoda, že umřu o mnoho dřív než ty..."

Liu se lekla a rozeběhla se za čarodějem. Prosila ho, aby jí dal protijed. Na kolenou mu vysvětlovala, co všechno se stalo a jak změnila svůj názor na tchyni.

Čaroděj se usmál: „Vstaň, děvče, a neplač. V té lahvičce nebylo nic jiného než voda z lístků růží. Tím pravým protijedem na nenávist, která ve skutečnosti sídlila ve tvém srdci, byla každodenní masáž. Když se někomu každý den díváš do očí a mluvíš s ním, nemůžeš ho nenávidět."

Člověk se rodí křehký a zranitelný, umírá tvrdý a silný.
Všichni tvorové se rodí zranitelní a bezbranní,
umírají scvrklí a vychrtlí.
Všechno, co je tvrdé a silné, je průvodcem smrti.
Všechno, co je křehké a zranitelné, je průvodcem života.

Co říct a co ne?

Člověku, kterého máme rádi, bychom neměli říkat 27 věcí:

„Já jsem ti to říkal; jsi jako tvá matka; máš pořád špatnou náladu; ty jsi se zbláznil; za to můžeš ty; co to s tebou je; na všechno umíš jenom nadávat; ať udělám cokoli, nic ti není dost dobré; dobře ti tak; proč nikdy neposloucháš, co ti říkám; musíš být zodpovědnější; na co pořád myslíš; jsi nemožný; nechápu, jak jsem se do tebe mohl zamilovat; z tebe nikdy nic nebude, i kdybych se na hlavu stavěl; já si můžu dělat, co chci; jestli se ti to nelíbí, klidně si běž pryč; děláš samé hlouposti; zase další nesmysl; myslíš jen sám na sebe; kdybys mě opravdu miloval, tak...; jsi jako malá; ty se umíš akorát vymlouvat; vezmi si prášky na uklidnění; co máš za problém; já tě nechápu; ty musíš mít vždycky pravdu."

Je 37 věcí, které byste měli tomu, koho máte rádi, říkat bez ustání:

„To jsi udělal pěkně; jsi fantastický; to bylo krásné; dnes ti to moc sluší; bez tebe mi pořád něco schází; vážím si toho, co jsi pro mne za ty roky udělal; ty jsi pro mne v celém životě nejdůležitější; jsi důležitější než děti, práce, kamarádi, všechno; jsem šťastný, že tě mám; jsi můj nejlepší kamarád; kdybych si měl znovu vybírat, vzal bych si zase tebe; dnes chci být s tebou; chyběl jsi mi; celý den jsem na tebe musel myslet; je krásné se ráno probudit vedle tebe budu tě milovat celý život; rád se dívám, jak ti svítí oči když se směješ; jako obvykle ti to moc sluší; důvěřuju ti; na tebe se vždycky můžu spolehnout; je mi s tebou dobře jsem hrdý, že můžu být s tebou; je mi to líto; udělal jsem chybu; pověz mi, co by se ti líbilo; pověz mi, co plánuješ rád tě poslouchám; jsi mimořádný člověk; nedokážu s představit život bez tebe; můžu ti nějak pomoct; modli se za mě; dnes jsem se za tebe modlil; každý okamžik, který strávíme spolu, má obrovskou cenu; děkuju ti za tvou lásku děkuju ti, že mě bereš takového, jaký jsem; děkuju ti, že js tu se mnou; s tebou je každý den krásnější."

Značka

V prázdném autobusu seděl mladík a upřeně se díval ven z okénka. Mohlo mu být něco přes dvacet a měl příjemný, milý obličej.

Na místo vedle něj se usadila žena. Prohodila s ním pár slov o počasí, které bylo na jarní období neobvykle teplé. Pak mladík nečekaně prohlásil: „Dva roky jsem seděl ve vězení. Dnes ráno mě pustili a jedu domů."

Ta slova jako by v něm uvolnila hráz, která po dlouhou dobu zadržovala příval myšlenek. Vyprávěl jí, že vyrůstal v chudé, ale poctivé rodině a že lidem, které měl rád, přinesl hanbu a trápení. Po celé dva roky neměl od svých blízkých jedinou zprávu. Věděl, že rodiče nemají peníze, aby ho mohli jet navštívit tak daleko a že si připadají příliš nevzdělaní na to, aby mu psali dopisy. Sám jim zpočátku psal, ale když mu nikdy nepřišla odpověď, rezignoval.

O kontakt se pokusil ještě jednou, tři týdny před vypršením, trestu. V dopise se rodičům omlouval, že je zklamal, a prosil je o odpuštění.

Když ho ráno propustili, sedl na autobus. Věděl, že pojede přímo kolem domu, ve kterém vyrostl a kde jeho rodiče stále žili.

Napsal, že je chápe a bude jejich rozhodnutí respektovat. Neví, jestli mu odpustili a jestli se k nim může vrátit. Pokud ano, ať na starou jabloň, která roste hned u silnice, pověsí bílou stužku. Jestli cestou žádnou bílou stužku neuvidí, nebude z autobusu vystupovat, pojede dál a víckrát o něm neuslyší.

Čím víc se blížila mladíkova rodná vesnice, tím byl neklidnější. Raději se ani nechtěl dívat ven, protože se bál, že na jabloni žádnou stužku nenajde.

Žena se nabídla: „Pojď si se mnou vyměnit místo. Budu se dívat z okýnka místo tebe."

Autobus přejel několik křižovatek, než se ten správný strom dostal na dohled.

Žena se jemně dotkla mladíkova ramene a se slzami v očích zašeptala: „Podívej se! Podívej se! Je celý ozdobený bílými stužkami!"

Nejvíc se podobáme zvířatům, když zabíjíme.
Nejvíc se podobáme lidem, když soudíme.
Nejvíc se podobáme Bohu, když odpouštíme.

Svatba

V jedné italské vesnici se chystala svatba. Snoubenci se dohodli s farářem, že po skončení obřadu mohou před kostelem uspořádat malou oslavu. Jenomže v den svatby se rozpršelo, a tak snoubenci poprosili faráře, jestli by mohli svatbu krátce oslavit uvnitř kostela.

Faráři se ta myšlenka nikterak nezamlouvala, ale oba snoubenci začali slibovat: „Jenom každému dáme kousek dortu, zazpíváme pár písniček, uděláme slavnostní přípitek a půjdeme domů." Nakonec ho přece jen přesvědčili. Ale když svatebčané snědli dort, připili si a zazpívali a pak si připili podruhé a přidali další písničku a potom potřetí... a za půl hodiny se oslava rozjela na plné obrátky; všichni se náramně bavili. Farář nervózně přecházel po sakristii sem a tam a znepokojeně poslouchal hlahol, který k němu doléhal stále silněji.

„Vidím, že vás ta svatba poněkud rozrušila," poznamenal mladý kněz, který byl do farnosti poslán na výpomoc.

„Bodejť by ne! Slyšíš, jaký dělají hluk v domě Páně? Právě tady!"

„Ale otče, vždyť neměli kam jít."

„Já vím, já vím... Musejí u toho dělat takový rámus?"

„No, když se to tak vezme, otče, Ježíš se taky jednou účastnil svatební hostiny."

Farář po něm blýskl pohledem: „To vím taky, že Ježíš byl na svatební hostině. Nepotřebuju, abys mě poučoval. Jenomže v Káni Galilejské neměli oltář s Nejsvětější svátostí!"

Živý a přítomný Ježíš - právě o něj jde.
Problém nastává, když se svátost oltářní
stává důležitější než Ježíš Kristus.
Když adorace nabude většího významu než láska
a stěny většího významu než život.

Bruno Ferrero:
Osvěžení pro duši, Portál 2005

Strážný anděl Portugalska ve Fatimě

Co předcházelo zjevení ve Fatimě

Fatimské děti při zjevení anděla – František, Lucie a Jacinta

Po Paříži a La Salettě se Svatá Panna mimo jiné zjevila v roce 1858 v Lurdech, v roce 1871 v Pontmainu, v roce 1876 v Pellevoisinu a v letech 1896-99 se zjevovala v Tilly-sur-Seulles. Takřka všechna místa ležela ve Francii, prvorozené dceři církve, zemi, o jejímž významném místě na politické a intelektuální mapě tehdejšího světa, až do porážky Napoleona III. u Sedanu, nikdo nepochyboval.

Dne 13. května 1917 se Panna Maria zjevila v portugalské Fatimě, asi sto kilometrů na sever od Lisabonu. Proč v malé zemičce, jež ani dnes nemá plných deset milionů obyvatel, a proč právě v roce 1917? Protože v Božích záměrech neexistuje náhoda a vše je řízeno Boží prozřetelností, která vše vede k Božímu cíli.

Vedle Polska a Irska není dnes v Evropě katoličtější země než Portugalsko. Avšak před fatimskými zjeveními tomu bylo právě naopak. Tehdy bylo Portugalsko pokládáno za nejvíce zesvětštěnou zemi světa zcela proniklou zednářstvím. Příčiny tohoto stavu je třeba hledat už na počátku 19. století, plného státních převratů a zmatků. Mezníkem byl rok 1910, kdy bylo definitivně svrženo království a nastolena republika. Od té doby bylo křesťanství v Portugalsku zuřivě pronásledováno - na velkém zednářském kongresu v roce 1911 bylo slavnostně prohlášeno, že během dvou generací bude katolicismus v Portugalsku vymýcen. Stát přerušil styky s Vatikánem, kláštery byly zlikvidovány, biskupové dáni pod policejní dohled, nosit kleriku bylo zakázáno.

Fatimské události celý tento průběh postupné likvidace víry totálně změnily. Půl roku po prvním zjevení, dne 14. října 1917, v obecních volbách protinábožeňské strany výrazně ustoupily od nabytých pozic. Svobodná myšlenka koncem téhož roku provokativně uspořádala další kongres přímo ve Fatimě. Kongres však skončil úplným fiaskem. V zápětí se duchovní stav země naprosto změnil.

Mariina ochranná ruka se projevila všude, a to velmi rázně. V roce 1929 se jeden portugalský biskup při návštěvě Vatikánu papeži Piu XI. přiznal, že zjevením ve Fatimě nevěří. Došlo k tomuto dialogu:

„Kolik jste měli seminaristů v roce 1917?"

„Osmnáct, Svatý Otče."

„Kolik jich máte dnes?"

„Sto dvacet."

„Na co tedy čekáte, abyste šel poděkovat Naší Paní z Fatimy?"

Onen biskup uvěřil.

Pod vlivem Fatimy se Portugalsko obrátilo a v roce 1925 a 1929 portugalští biskupové zasvětili vlast a národ Neposkvrněnému Srdci. Portugalsko přijalo svou Matku a její výzvy: osobní pokání, zpověď, první soboty se smírným sv. přijímáním a zasvěcením Neposkvrněnému Srdci, svatý růženec, zástupné pokání a smírné modlitby a oběti, život v jednotě s Ježíšem, Marií a Církví. A velmi se jim to vyplatilo. Faktem je, že od roku 1926 ztratilo v Portugalsku svobodné zednářstvo svou moc, že ve třicátých letech se do Portugalska nerozšířila Španělská revoluce, že Portugalsko nepostihla ani druhá světová válka, která právě ve Fatimě byla předpovězena. Dnes je Fatima slavným a církevně uznaným poutním místem, kam putují nejen obrovské zástupy poutníků z celého světa, ale i papežové.

Zjevení ve Fatimě začalo v roce 1916 trojím zjevením anděla třem dětem: desetileté Lucii Santosové, devítiletému Františku Martovi a jeho sedmileté sestře Jacintě. Po této duchovní přípravě docházelo každý měsíc od 13. května do 13. října 1917 ke zjevením Panny Marie. Tento cyklus šesti zjevení byl ukončen slunečním zázrakem.

I když dětem zpočátku nikdo nevěřil a zažily krušné chvíle a výslechy, díky ochraně Panny Marie byly všechny komplikace a pomluvy překonány a tato mariánská zjevení byla po důkladném teologickém šetření uznána Církví jako pravá dne 13. října 1930.

První zjevení anděla - jaro 1916

Rok předtím než došlo ke zjevením Panny Marie, se třikrát Lucii, Františkovi a Jacintě zjevil anděl pověřený Bohem, aby připravil duše těchto dětí na přijetí poselství a návštěvu Matky Boží.

Zjevení anděla, která se udála během roku 1916, jsou některými považována za první velké „tajemství" Fatimy, protože v té době se k nim nepřiznalo ani jedno z dětí. Lucie totiž okamžitě navrhla, aby o tom všichni pomlčeli a František a Jacinta poslechli. Teprve 20 let poté, co se zjevení anděla udála, o těchto mimořádných událostech Lucie pověděla.

Je třeba také říci, že se tento anděl zjevil třikrát už v předešlém roce Lucii a dvěma jiným dívkám. Nicméně během těchto zjevení z roku 1915 anděl mlčel. Neřekl, ani nepodal žádnou zprávu či poselství. Až během tří zjevení z roku 1916 anděl skutečně mluvil, aby připravil návštěvu Panny Marie. Zde také můžeme uvést, že při samotných zjeveních František anděla a potom také Pannu Marii viděl, ale nic neslyšel, a tak dělal a opakoval vše, co dělala děvčata, a ta mu potom tlumočila poselství anděla i Matky Boží.

Lucie, František a Jacinta, jako děti z chudých rodin, v době zjevení dosud nechodily do školy, přesto byly elementárně vzdělány v náboženských věcech. Jejich matky je naučily katechismu a základním modlitbám. Venku, když pásly ovce, se modlívaly růženec.

Na jaře v roce 1916 byli František s Jacintou posláni pást ovce. Připojili se k Lucii, a tak všichni tři trávili svoje dny společně na kopcích kolem Fatimy.

Zrána jednoho jarního dne, jehož datum není známo, a to proto, že děti neznaly kalendář a neuměly počítat dny ani týdny, se malí pasáčci schovali před deštěm mezi skalnatými útvary nazývanými Cabeco. Byl to malý kopec asi 5 minut chůze od jejich osady nazývané Aljustrel, což je část Fatimy. Přestalo pršet, ale děti zde zůstaly i přes polední Anděl Páně, najedly se, pomodlily růženec a pak si hrály.

Najednou silný vítr začal otřásat stromy. Děti se obrátily a vtom spatřily nad

Jsem Anděl míru

olivovníky postavu, která se k nim přibližovala. Lucie ji popisuje takto: „Byl to mladík, asi čtrnáctiletý ... bělejší než sníh, průzračný jako křišťál, když skrze něj svítí slunce, a velmi krásný."

Když k nim mladík přišel, řekl: *„Nebojte se, jsem Anděl míru. Modlete se se mnou."*

Anděl klekl na zem a poklonil se, až se jeho čelo dotklo země. Děti udělaly totéž. Pak třikrát po něm opakovaly tuto modlitbu: *„Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe a miluji Tě. Prosím za odpuštění pro ty, kdo v Tebe nevěří, Tobě se neklanějí, v Tebe nedoufají a Tebe nemilují."*

Anděl pak povstal a řekl dětem: *„Takto se modlete. Přesvaté Srdce Ježíšovo a Mariino čekají na vaše pokorné prosby."*

Potom anděl zmizel.

Pasáčci byli přítomností anděla a jeho poselstvím tak ohromení, že se tuto modlitbu modlili znovu a znovu po celý den a při tom se tváří dotýkali země. O této neobyčejné události se neodvážili nikomu povědět.

Takto se nadále modlili po mnoho dní, často až do úplné únavy. Nakonec se ale jejich zápal začal postupně zmenšovat.

Druhé zjevení anděla - léto 1916

Na vrcholu léta se anděl zjevil dětem podruhé. Bylo to jednoho dne, když za hnaly ovce do stodoly a hrály si během horkého poledního slunce blízko studny před stavením Luciiných rodičů. Řek jim:

„Co děláte? Modlete se, hodně s modlete! Přesvaté Srdce Ježíše a Mari mají s vámi plán milosrdenství. Přiná šejte Nejvyššímu Pánu neustále modlitby a oběti."

Lucie se zaptala: „Jak máme přináše oběti?"

„Přinášejte Bohu za oběť, všechno, co můžete, na smír za hříchy, které Boh urážejí a jako prosbu za obrácení hříš níků. Přivolávejte tak mír do naší vlasti Já jsem anděl strážný Portugalska. Pře devším přijímejte a neste odevzdaně utr pení, které Pán na vás sešle."

Třetí zjevení anděla - podzim 1916

Třetí a poslední zjevení anděla se udá lo na podzim, když se děti opět octly ve skalách Cabeca jako poprvé. Vedly své stádo přes malý olivový háj. Když se na jedly, rozhodly se, že se půjdou pomodlit do jeskyně, která ležela na druhé straně kopce. Když tam dorazily, začaly na kolenou a s obličejem skloněným k zemi, opakovat modlitbu anděla: „Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, ..."

Když už po několikáté děti odříkávaly andělovu modlitbu, rozzářilo se nad ni mi neznámé světlo. Zvedly se, aby viděly, co se děje a spatřily anděla: V levé ruce držel kalich, nad ním se vznášela hostie, z níž skanulo několik kapek krve do kalicha. Anděl nechal kalich vznášet se ve vzduchu a klekl si k dětem, čelem se dotknul země a vybídl děti, aby po něm třikrát opakovaly modlitbu:

„Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu svatý, hluboce se Ti klaním a obětuji Ti drahocenné Tělo a Krev, duši a Božství Pána Ježíše Krista, přítomného ve všech svatostáncích světa na usmíření za

Přijměte Tělo a pijte Krev Ježíše Krista

urážky, rouhání a lhostejnosti, kterými je urážen. A pro nekonečné zásluhy Jeho Nejsvětějšího Srdce a Neposkvrněného Srdce Mariina Tě prosím za obrácení ubohých hříšníků."

Potom se anděl zvedl, vzal kalich a hostii do svých rukou a podal Lucii svatou hostii a rozdělil krev z kalicha Jacintě a Františkovi, přičemž řekl: *„Přijměte Tělo a pijte Krev Ježíše Krista, kterého nevděční lidé tak těžce urážejí! Konejte pokání za jejich hříchy a potěšte vašeho Boha."*

Potom si znovu klekl, dotknul se čelem země a opakoval s dětmi ještě třikrát modlitbu: *„Nejsvětější Trojice..."* a zmizel. Děti zůstaly nehybné a opakovaly stále tatáž slova.

Význam zjevení anděla

Kdo je Anděl míru, který přišel do Fatimy jako zvěstovatel Panny Marie? Portugalští historici uznávají za svého patrona a **ochránce sv. Michaela Archanděla,** který byl vždy uctíván jako strážný anděl jejich země a také jako Michael, Anděl míru.

Stručná andělova slova představují syntézu jedinečného poselství Fatimy, jež pro 20. století i naše století představuje zběžný náhled na Evangelium dokonale přizpůsobený naší době. Zjevení anděla nám dává klíč k celému poselství z Fatimy: Spása je nabídnuta hříšnému světu Božím milosrdenstvím a dar tohoto milosrdenství dostáváme skrze Nejsvětější srdce Ježíšovo a Neposkvrněné srdce Panny Marie.

Společně s andělem, chceme slavit triumf Neposkvrněného srdce Panny Marie a poselství anděla se stává hlubší verzí principů naší víry. Pokud bychom to měli shrnout, řekli bychom, že obsahem andělova prvního zjevení z roku 1916 je **pozvánka k modlitbě,** druhé zjevení je **výzvou k oběti** a třetí **výzvou k sobě samému nabídnout se za spásu hříšníků.**

Andělovo poselství je prorockým poselstvím, které nejenže vysvětluje vůli Boží pro současnost, ale také nám pomáhá rozpoznat přítomnost Krista ve všech časech. Anděl nám pomáhá lépe pochopit a žít evangelium a prožívat Fatimské poselství v současnosti. Papež Benedikt XVI. o tom řekl: „Kdokoli si myslí, že prorocké poslání z Fatimy skončilo, mýlí se. Právě v něm se Boží plán, který byl adresován lidstvu od počátků, znovu objevuje." *(Homilie Papeže Benedikta XVI. Dne 13. května 2010).*

Hlavní prameny:

Brožurka:
Památník anděla
pro Českou Republiku
Českomoravská Fatima Koclířov
http://fatima2017.cz/

František Press:
Maránská zjevení
a poselství lidem 20. století

The Fatima Crusader:
https://gloria.tv

http://www.fatym.com/
http://www.verite.cz/
http://farnostnb.webnode.cz/

Modlitby anděla

„Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe a miluji Tě. Prosím za odpuštění pro ty, kdo v Tebe nevěří, Tobě se neklanějí, v Tebe nedoufají a Tebe nemilují."

„Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu svatý, hluboce se Ti klaním a obětuji Ti drahocenné Tělo a Krev, duši a Božství Pána Ježíše Krista přítomného ve všech svatostáncích světa, na usmíření za urážky, rouhání a lhostejnosti, kterými je urážen. A pro nekonečné zásluhy Jeho Nejsvětějšího Srdce a Neposkvrněného Srdce Mariina Tě prosím za obrácení ubohých hříšníků."

Fatimské děti v době zjevení Panny Marie
Na fotografii zleva: Jacinta, Lucie a František

Apoštol Kazachstánu blahoslavený Wladyslaw Bukowiński

„My máme radost víry."

Rodina a dětství

Wladyslaw Bukowiński se narodil 22. prosince 1904 (4. ledna podle juliánského kalendáře) v Berdyčově (dnešní Ukrajina). Jeho otec, Cyprián Josef Bukowiński, se po smrti své první manželky (matky Wladyslawa) oženil po druhé a to s její sestrou Viktorií Skipio Del Campo. K ní měl Wladyslaw vztahy velké úcty, jako k matce. Kromě Wladyslawa byli v rodině Bukowińskich ještě dva členové, a to jeho sestra Irina Bukowińskaja-Dawidovskaja a nevlastní bratr Sigmund.

První roky života Bukowiński strávil ve vesnici Gribenikowka na Ukrajině. Již od dětství Wladyslaw projevoval velké intelektuální schopnosti, proto se učil také doma, kde se mu dostalo náboženského vychování a kde se s ostatními modlíval růženec. Bývala to jeho oblíbená modlitba. V domě Bukowińskich vládla atmosféra dobroty a vzájemné úcty. A to zanechalo hlubokou stopu v srdci Patera Wladyslawa.

Vzdělání

Roku 1914 nastoupil na ruské gymnázium v Kyjevě, pak studoval v městě Žmerynka v oblasti Podolie a od roku 1917 navštěvoval gymnázium v Plodskirova (Proskurowo). V roce 1920 rodina uprchla před bolševiky a uchýlila se do Polska, kde se a usídlila ve Świencice. Roku 1921 Wladyslaw udělal zkoušky a v Krakově se zapsal na právnickou fakultu Jagellonské univerzity, kterou úspěšně dokončil roku 1926. Souběžně s ní dokončil s vyznamenáním Školu politických věd. Tato léta byla poznamenána intenzivní činností Akademického klubu pohraničních (studentů), pocházejících z východních oblastí Polska. V tomto prostředí našel mnoho přátel. V letech 1925 - 1926 pracoval Bukowiński v redakci časopisu „Czas" (Čas).

Povolání

Kněžské povolání se v srdci Wladyslawa probudilo pod vlivem hovorů s jedním seminaristou, který mu vyprávěl o životě v semináři jako o době nádramně velké radosti, která nijak neodpovídala temným společenským představám, které o této věci běžně kolovaly. Roku 1926 Bukowiński vstoupil do semináře a začal studovat teologii na Jagellonské univerzitě. Příprava na kněžství zahrnovala jak získání teologických vědomostí, tak duchovní výchovu. Kněz Josef Novák, farář z Rudavy, kde Wladyslaw během prvního kurzu semináře strávil své prázdniny, vylíčil jeho rysy: Díky své zbožnosti a svému příkladnému životu, byl vzorem nejen pro farníky, nýbrž i pro kněze a vzbuzoval naději, že se stane „chloubou církve".

Kněžské svěcení přijal Wladyslaw Bukoviński z rukou metropolity Adama Štěpána Sapiehy 28. června 1931 v krakovské katedrále. Od roku 1931 až do 1935 P. Wladyslaw konal svou pastorální službu v gymnáziu Rabka a pak i v Sucha Beskidska. Tam se ujímal péče o nemocné a chudé a zorganizoval akademické sdružení „Obroda" mezi mladými studenty v Krakově, pocházejícími ze Sucha Beskidska. Co se v období studií na Jagellonské univerzitě projevilo v aktivní účasti na společenském životě, nabývalo nyní formu mimořádné nezištné péče o lidské duše svěřené jeho starosti. V srpnu 1936 dostal Bukowiński rok odpočinku a na své přání se odebral do východních oblastí Polska, kde pak požádal, aby byl přeložen do diecéze Luck. Tam učil v semináři, stal se sekretářem diecézního institutu pro katolickou misii, redaktorem časopisu „Spójnie" (Soudržnost) a také ředitelem Vyššího institutu náboženských věd a spolu redaktorem publikace „Życie Katolickie" (Katolický život).

Léta ve vězení

Roku 1939 byl Pater Wladyslaw jmenován farářem katedrály v Luck. Kromě toho navštěvoval lidi a modlil se s těmi, kteří měli být deportováni na Sibiř a do Kazachstánu. Jeho slova byla plna posily, podpory a naděje. Kromě toho Pater Wladyslaw pohřbíval na místním hřbitově děti, které při deportaci zemřely prochlazením nebo mrazem a byly vyhozeny z vagónů přeplněných deportovanými. Svatý Otec Jan Pavel II. definoval tyto akce jako hrdinství svědka a pastýře. Kvůli této službě lidem, byl Bukowiński 22 srpna 1940 zatčen od CPAI (Komisariát lidu pro vnitřní záležitosti), uvězněn v žaláři v Lucku a odsouzen na 8 let, které si měl odpykat v táborech nucených prací.

Ale při rychlém postupu nacistických vojsk byli Sověti obráceni na útěk a začali likvidovat vězně. Pater Wladyslaw si je jistý, že 23. června 1941 jen zázra-

kem unikl smrti, když sovětští vojáci stříleli do celého zástupu vězňů. Jeho ale žádná střela nezasáhla. Leže na zemi na dvoře žaláře, pod palbou armádních pušek, zpovídal a rozhřešoval své spolu-vězně.

Sám Bukowiński na onu chvíli vzpomíná takto: „Když jsem ležel na dvoře věznice pod krupobitím střelných kulek, já byl překvapivě klidný. Celý můj život, tehdy jsem měl 36 let, se stěsnal do jediného okamžiku. Uděloval jsem rozhřešení osobám ležícím poblíže. Má mysl pracovala velmi intenzivně. Zakoušel jsem konec přítomnosti a odlesk věčnosti. Tento pocit byl nevýslovný a úchvatně krásný, nedá se absolutně zapomenout. Nevím, jak by mi bylo, kdybych byl zkoušen bolestí ran. Ale mé tělo nezakoušelo žádnou bolest. Můj duch se vznášel mezi přítomností a věčností, jak jsem to dosud nikdy nezakusil, jen v té chvili, ani pak během života."

Bukowiński dlouhou dobu ležel v bezvědomí mezi mrtvolami až do chvíle, než se ve věznici objevili Němci. Pak nabyl vědomí a vyhrabal se z hromady lidských těl. Pater Wladyslaw vyšel z věznice velmi vyčerpaný a vyhublý, ale navzdory tomu pokračoval v konání své služby faráře, která mu byla svěřena v katedrále v Lucku.

Když se pak Rudá Armáda v noci z 3. na 4. ledna 1945 vrátila, byl Pater Bukowiński zatčen podruhé a s ostatními kněžími zavřen do budovy NKVD v Lucku. Po 18 dnech vyšetřování odvedli kněze do Kowel a odtud do věznice NKVD v Kyjevě. Vyšetřování pokračovala až do června 1945. Nakonec byli kněží shledáni vinnými a v nepřítomnosti odsouzeni k deseti letům v nápravných táborech. Strávili roky 1946 až 1950 v koncentračních táborech v Čeljabinsku, kde Pater Wladyslaw kromě tvrdé práce tajně konal kněžskou službu. Následující čtyři roky strávil v měděných dolech v Žeskazganu, ale dokonce i tam se snažil využít jakoukoliv příležitost, jak dělat apoštolát a když všichni spali, sloužil eucharistickou oběť. Klekl si při tom před pryčnu, která dočasně sloužila jako oltář, a sloužil ve vězeňském obleku místo kněžského ornátu.

Internace v Karagandě

10. srpna 1954 byl P. Wladyslaw Bukowiński propuštěn z lágru a poslán do internace v Karagandě, kde pracoval jako hlídač na velkém staveništi. I zde potají konal svou pastorální péči.

Rozhodující chvílí jeho povolání byl červen 1955, kdy odmítl nabízenou možnost vrátit se do Polska, do své historické vlasti. Rozhodl se přijmout sovětské občanství, aby až do smrti mohl zůstat blízko věřícím. Toto rozhodnutí udělal s plným vědomím těžkých následků, které tato volba mohla mít.

V květnu 1956 P. Wladyslaw dostal pas a svobodu pohybu po celém Sovětském svazu, opustil práci nočního hlídače a od té chvíle se zcela věnoval pastorální službě, kterou však musel, jako předtím, konat tajně. Bukowiński se usadil v předměstí Karagandy u polské rodiny Maderov. Začal tehdy pomáhat druhým kněžím a podnikal cesty po celém Kazachstánu a po Střední Asii.

Misionářské cesty

Celkem Pater Wladyslaw vykonal osm misionářských cest do vzdálených míst Kazachstánu a odebral se více než jednou do Tádžikistánu.

V červnu 1956 se Pater Bukowiński odebral do okolí Alma-Aty k deportovaným Polákům, kteří neviděli kněze už více než 20 let. O tom si pak napsal: »V jedné vesnici mě krátkými slovy pozdravil za přítomnosti shromážděných osob místní „patriarcha" pan Stanislav Levitski. Byl to snad nejdojímavější proslov, kterým mě kdy v životě někdo oslovil. Levitski pronesl tato slova: „Zavedli nás do těchto hor, opustili nás tady a všichni na nás zapomněli. Nikdo si na nás nevzpomínal. Přišel k nám Duchovní otec, k nám, takovým sirotkům." Měl slzy v očích tento důstojný „patriarcha," plakali všichni shromáždění lidé, plakal s nim také otec. Ale tyto slzy byly plné dobroty.«

Následující dvě misijní cesty vykonal v roce 1957 a 1958 a další 1968, když se odebral i do Tádžikistánu, kde žili většinou Němci deportovaní od Oděsy, o kterých se Pater Bukowiński dověděl při návštěvě Karagandy. Byl prvním katolickým knězem, který navštívil ona místa. Kromě toho Pater Wladyslaw šel na Ukrajinu, kde se zapojil do práce místních kněží a potom zamířil do Aktiubinska a Semipalatinska. Misijní cesta na Východ, do Semipalatinska v roce 1958 byla ale přerušena zákrokem policie.

3. prosince 1958 Patera Bukowińského zatkli pro jeho náboženskou činnost (v té době dělal pokusy, aby zaregistroval katolickou komunitu v Karagandě). Od března 1959 až do 1961 byl internován v lágru nucených prací v Zuna nedaleko Irkutska, kde musel pracovat při kácení lesů. Od dubna do 3. prosince 1961 byl uvězněn v Sosnovce, v Sovětské Socialistické Autonomní Republice (RSSA) v Mordavě. Pater Bukowiński celkem strávil ve vězeních nebo koncentračních táborech 13 let, 5 měsíců a 10 dní.

Po osvobození se Pater Wladyslaw vrátil do Karagandy a pokračoval v pastorální službě. Spolu s řecko-katolickým biskupem Alexandrem Chirou založil v Kazachstánu třetí řád františkánů, v němž se skládaly sliby a rozvíjela se příprava na řádový život.

V roce 1965 Pater Wladyslaw Bukowiński poprvé dostal dovolení vycestovat (ze Světského svazu), aby navštívil příbuzné v Polsku.

3. června 1965, po více než 30 letech putování, se navrátil do vlasti, setkal se s rodinou a starými přáteli, ale nechtěl zůstat, protože byl přesvědčen, že jeho místo bylo v Karagandě.

Do Polska se ještě vrátil dvakrát (v roce 1969 a 1972) především kvůli svému zdraví, které bylo oslabené vězněním a namáhavou pastorální prací.

Během těchto cest do Polska se Pater Bukowiński setkal s kardinálem Karolem Wojtylou, který projevil živý zájem o jeho pastorální činnost v Kazachstánu. Papež Jan Pavel II připomněl tato setkání během své návštěvy v Astaně roku 2001.

Poslední měsíce života

Pobyt v Polsku byl užitečný pro zlepšení zdravotního stavu Patera Waldyslawa, ale přílišná námaha a práce za nepříznivých podmínek přinesla prudké zhor-

šení. Na konci října 1974 se P. Bukowiński odebral na dobu odpočinku do Vezhbjvesz v Polsku, kde se usídlil v domě Patera Josefa Kuczynského a tam si také vykonal duchovní cvičení. Protože tušil, že se jeho život chýlí ke konci, chtěl navštívit přátele a kromě P. Josefa Kuchyňského chtěl také navštívit hrob Bronislava Drzepeckého. Navzdory těžkým zdravotním podmínkám (velké zduření a otoky na nohou), si uchovával radost a klid ducha a projevoval živý zájem o všechno, co se dálo. Každý den Pater Wladyslaw sloužil mši svatou a míval homilii. Jeho zdraví se však nelepšilo a po návratu do Karagandy konal svou kněžskou službu jen s vypětím svých posledních sil. Svou poslední mši svatou sloužil 25. listopadu a pak, po svátosti smíření, posledním pomazání a viatiku, byl převezen do nemocnice. Pater Wladyslaw Bukowiński zemřel v Karagandě 3. prosince 1974. Až do poslední chvíle byl při plném vědomí a v nepřetržité modlitbě se vrátil k Otci s růžencem v rukou.

Zpráva o smrti Patera Wladyslawa Bukowińského se bleskově rozšířila a vyvolala všeobecnou bolest. Jeho pohřebních obřadů se účastnili tisíce osob, několik kněží, včetně těch z Ukrajiny a také kněží jiných náboženství. Všichni chtěli doprovázet na poslední cestě *Apoštola Kazachstánu,* jak jej nazývali. Navzdory krutému mrazu byly dívky oblečeny do bílých šatů, s věnečky na hlavách a se zapálenou svící v ruce. S velkou úctou a zpěvy se všichni přítomní rozloučili se svým zesnulým knězem. Pohřeb se konal na novém hřbitově blízko Karagandy. Katolíci často navštěvovali jeho hrob a tak se naplnilo přání Patera Wladyslawa, že i jeho hrob se stane příležitostí k apoštolátu.

Za své peníze, vydělané tvrdou prací a potem, farníci zbudovali svému duchovnímu otci mramorový pomník s obrazem a polským, německým a latinským nápisem. V roce 1991 byly tělesné pozůstatky kněze slavnostně přeneseny spolu s památníkem do tehdejší katedrály svatého Josefa, která leží v Majkuduku (Karaganda) a umístěny na její vnější zdi. Roku 2008 byly jeho pozůstatky přeneseny dovnitř kostela. Dnes se po exhumaci nacházejí v kryptě nové katedrály Fatimské Madony Matky všech národů, obklopené modlitbami, péčí a vzpomínkami věřících.

Apoštol Kazachstánu

Papež Jan Pavel II. mu v roce 2001 v Astaně udělil titul: *„Boží služebník, pater Wladyslaw Bukowiński, Apoštol Kazachstánu, zapálený tímtéž apoštolským ohněm, jako Ježíšovi učedníci."* V přítomnosti presidenta republiky prohlásil, že z Kazachstánu dobře věděl o tomto hrdinském svědkovi víry.

Pater Wladyslaw Bukowiński byl dobrý muž, milý ve svých vztazích s lidmi a kněz oddaný až do konce svému svatému dílu. Věřící byli vždycky přesvědčeni o jeho svatosti. Proto 26.dubna 2004 v Kra byl na žádost biskupa z Karagandy, arcibiskupa Jana Pavla Lengy, ustaven v Krakově tribunál, který se obrátil na kardinála Františka Macharského s prosbou o zahájení procesu blahořečení. Mezi úkoly tribunálu patřily výpovědi osob, které žily na území Kazachstánu, Ukrajiny a Polska, a které osobně znaly patera Bukowińského a také sbírka dopisů kněze a různých dokumentů, které se ho týkaly. Biskupova žádost byla uspokojena a 19. června 2006 byl zahájen proces blahořečení na diecézní úrovni; postulátorem byl jmenován P. Jan Nowak. 8. března 2008 byla v Krakově ukončena diecézní fáze procesu blahořečení Patera Wladyslawa Bukowińského. Závěry byly předány Kongregaci pro svatořečení v Římě.

V této fázi se postulátorem stal Mons. Michal Jagosz. K oficiálnímu uznání Patera Wladyslawa Bukowińského se vyžadovalo, aby došlo na jeho přímluvu k zázraku. A tento zázrak se stal: Nemocný Pater Mariusz Kowalski, který se nacházel již v nebezpečí smrti, byl díky modlitbám věřících na přímluvu Patera Bukowińského od Boha uzdraven.

V Římě pak, po lékařském posudku, teologický kongres o zázraku na řádném zasedání kardinálů vydal dekret o hrdinských ctnostech, a pak 14. prosince 2015 papež František vydal dekret o uznání zázraku, který otevřel cestu k proceduře blahořečení.

Beatifikace
Patera Wladyslawa Bukowińského

Blahořečení ctihodného Božího služebníka Wladyslawa Bukowińského, diecézního kněze, se uskutečnilo za předsednictví zástupce Svatého otce kardinála Svaté Římské Církve Angela Amaťo, Prefekta Kongregace pro plné právo svatých v Katedrále Madony z Fatimy, Matky všech národů v Karagandě v Kazachstánu 11. září 2016.

Formule beatifikace apoštolského listu papeže Františka doslova zní: „My po splnění konsultace svého bratra Adélia Dell´Oro, biskupa z Karagandy jakož i mnoha dalších bratří v episkopátu a mnoha věřících v Krista a po poradě s Kongregací pro plné právo svatých, dáváme autoritou Své apoštolské moci fakultu, aby ctihodný Boží služebník Wladyslaw Bukowiński, diecézní kněz, stálý apoštol evangelia a pastýř podle srdce Krista, se nazýval napříště jménem **blahoslavený** a jeho svátek se může každoročně slavit dne 20. června. Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého."

Dáno v Římě, u svatého Petra, třetího dne měsíce září, roku 2016, čtvrtého roku našeho pontifikátu. - ***Franciscus***

* * * -

Prosebná modlitba o přímluvu blahoslaveného Wladyslava Bukowińského

Bože Otče, který jsi svěřil blahoslavenému otci Wladyslawovi pastýřskou službu i ve vězeních a koncentračních táborech a dával mu hlubokou víru, odvahu a lásku, která všechno odpouští, uděl i mně tytéž dary tak nutné, abychom žili životem podle evangelia v občasném světě. Na přímluvu Tvého blahoslaveného, vyslyš mou prosbu a dej mi milost *(vyjádřete vlastní úmysl),* kterou také já potřebuji. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Připravil P. Josef Koláček, SJ
Rádio Vatikán

MLADÝM

Nejste aquaholici?

Závislých na vodě přibývá. Je pitný režim podvod?

Na světě je nový výraz: aquaholik. Možná se týká vás, určitě někoho z vašeho okolí. Tato závislost postihuje lidi, kteří se snaží vypít co nejvíc vody, protože věří, že to zdraví prospívá.

"Je to posedlost, něco jako drogová závislost," zlobí se plastický chirurg Jan Měšťák, když slyší výraz pitný režim. Na svých přednáškách vidí mladé lidi, jak si průběžně lokají z plastových lahví: "Jako by měli dudlíky. Ptám se jich: Proč tolik pijete? Oni: Říká se, že se to má. Já: Ale proč? Oni: No, ono se píše, že se to má."

Pijte, i když nemáte žízeň. Hydratujte, budete mít krásnou pleť, zaženete pocit hladu, zhubnete, z těla se vyplaví toxické látky. Pijte pořád, co nejvíc, minimálně dva litry, ideálně tři litry denně. Tyhle rady se na nás valí z televize, časopisů, internetu. Věta "napij se" zní ve většině rodin.

Dřív to bývalo jinak: děti přiběhly domů, nalily si do sklenice ovocnou šťávu z lahve, která stávala u dřezu, doplnily vodou z kohoutku, vypily a běžely ven. Nepilo se ve škole (čaj v jídelně byl nepitný), nepilo se venku (plastové lahve s vodou či limonádami neexistovaly).

"Moje maminka nepila vůbec, když tak jen kávu, a dožila se osmaosmdesáti let," říká Jan Měšťák a pokračuje: "Běžně operuju tři čtyři hodiny a nepiju při tom. Když jsem hrál vrcholově volejbal, měli jsme třífázové tréninky v tropických vedrech, žádné lahve s vodou jsme neměli. Dnes se z pití stal rituál, závislost.

Kolegyně ze Švédska při návštěvě Prahy říkala, že nechápe, proč tady lidi pořád nosí lahve a pijí z nich na zastávce, v tramvaji, na ulici. Tuhle jsem četl v časopise pro maminky, že je třeba dohlédnout, aby devítileté dítě denně vypilo litr a půl. Zbláznili se?"

Cesta na psychiatrii

Patřím mezi většinu lidí znejistělých z toho, že pitný režim naší rodiny za moc nestojí. Nedávno jsem po příchodu domů dokonce s hrůzou uslyšela sama sebe, jak se ptám psa: "Vypil jsi dneska dost vodičky?" Ano, doktor Měšťák by mě poslal na psychiatrii. Posedlost dodržováním takzvaného pitného režimu a léčba psychických poruch už kráčejí stejnou cestou, o čemž svědčí již zmíněný termín aquaholik.

Aquaholičkou je například Nigella Lawsonová, celebrita z britské televizní kuchařské show. Hospodyňka, která vysvětluje lidem, jak dobře vařit, popsala v rozhovoru pro Daily Mail, že ji lékař Peter Wheeler mnohokrát upozorňoval, že je závislá na pití vody a že by s tím měla přestat. Denně do sebe dostala pět litrů vody, velkou část z toho večer, protože byla přesvědčená, že tak její pleť při spaní nasaje velkou část vody do sebe, a tudíž bude svěží, mladá, krásná.

Výraz aquaholik se používá také v souvislosti s běžkyní Kate Moriovou. Zkolabovala při maratonu, protože vypila tolik vody, až to její organismus odrovnalo. Lékaři jí paradoxně jako první pomoc dali sklenici vody, protože nevěděli, že předtím do sebe dostala už tři litry. Nakonec v nemocnici zjistili, že jí z toho otékal mozek. Sportovkyně teď dělá osvětu, aby to lidé s pitím nepřehánělí.

Podobně je na tom britský herec Anthony Andrews, který se přiznal, že denně pil pět litrů vody v přesvědčení, že mu to dělá dobře na hlasivky. Když hrál profesora Higginse v My Fair Lady, našli ho kolegové ležet v bezvědomí v zákulisí. Příčina potíží byla stejná jako u Kate Moriové.

Válka s pitnou mánií

Vlna okouzlení vírou, že když svá těla budeme prolévat vodou, vše škodlivé a ošklivé se z nich vyplaví, právě kulminuje, takže se jí dá předpovědět sešup. Přibývá lékařů a vědců, kteří podobně jako chirurg Měšťák vyhlašují válku přehnané pitné mánii.

Nejradikálnější jsou profesoři Stanley Goldfarb a Dan Negoianu z Univerzity of Pennsylvania ve Filadelfii. Podle jejich studie neexistuje žádný vědou podložený důvod, aby se zdravý člověk v mírném klimatickém pásmu nutil vypít denně dva a víc litrů tekutin.

Vyznavači pitného režimu tvrdí, že nejméně dva litry vody denně mají pro organismus čtyři blahodárné účinky: vylučování toxických látek z těla, zlepšení pleti, omezení chuti k jídlu, snížení bolesti hlavy. Autoři studie tvrdí, že nic z toho se nepodařilo prokázat.

Ne všichni jsou takhle radikální, naopak mnozí výživoví poradci tvrdí, že se často setkávají s lidmi, kteří mají zdra-

votní problémy právě proto, že pijí málo. V nemocnicích a domovech pro seniory lékaři řeší, že starší generace pije málo a je dehydrovaná, mladší ročníky do sebe naopak lijí vody přespříliš.

"Mnoho lidí podlehlo pocitu, že čím víc budou pít, tím pro sebe dělají líp, ale tak to není," říká výživový poradce Petr Havlíček. "Nadbytek vody přetěžuje ledviny, stejně jako její nedostatek. Navíc si tělo dokáže vytěžit vodu i ze stravy, například z vařených příloh, ze zeleniny, z polévek, ale i z kávy. Každý by si měl potřebu tekutin řídit podle své tělesné hmotnosti a podle namáhavosti práce, pohybu, podle toho, kolik energie vydává. Když někdo váží sto kilo a denně vypije maximálně litr, je to málo. Ale jestliže se někdo prolévá vodou a myslí si, že tím zhubne, je to obrovský nesmysl. Využívají toho, že žaludek zaplavený vodou vysílá signál, že je plný, a tudíž pak mají menší chuť k jídlu. Se zdravým způsobem hubnutí to nemá nic společného."

Moč musí být světlá

Padá i mýtus, že čím víc budeme pít, tím hezčí bude naše pleť. Šťavnatá, svěží jako broskvička po dešti. "Neznám zatím studii, která by prokázala, že pití vody má vliv na kvalitu pleti," říká Jana Hercogová, přednostka Dermatovenerologické kliniky pražské Nemocnice Na Bulovce.

"Tím neříkám, že člověk nemá pít, pití je samozřejmě důležité. Ale různé návody z časopisů, které nám namlouvají, že když budeme pít hodně vody, zlepší se nám pleť, se nezakládají na žádném výzkumu. Kvalitu pleti můžeme ovlivnit tím, že ji budeme šetrně čistit a potřebnou hydrataci a tuk dodávat krémy. Voda se do ní dostává tím, co na ni nanášíme."

Jistá profesorka z Ostravy se nedávno dostala do sporu s rodiči studentů střední školy, protože je odmítala v hodině pouštět na záchod. "Většina děvčat má na lavici litrovou petku a pořád pak chtějí na toaletu. Ruší tím výuku, pořád někdo někam courá. Když jsem je odmítla uvolnit z hodiny, stěžovali si rodiče u ředitele a měla jsem problém. Ale nechápu, že někdo nevydrží bez pití hodinu a nenapije se až o přestávce."

Ve Velké Británii jsou vidět reklamní plochy s nápisem Keep it light, což se dá přeložit jako "udržuj ji světlou". Opravdoví aquaholici si totiž nejen dělají mapky nejbližších veřejných toalet, ale také si tam kontrolují, co z nich vytéká. Když je moč světlá, skoro bílá, jsou spokojeni, znamená to, že se prolévají dostatečně. Ale běda, když je tmavá, hustá, pozor, je třeba rychle koupit další petku.

Lékaři se na kontrolování moči dívají s pochopením. "Je to dobré měřítko, zda je náš příjem tekutin v pořádku," říká Ondřej Nývlt, předseda lékařské rady společnosti Svět zdraví, která lidem pomáhá hubnout.

Správný stav popisuje téměř básnicky: "Ideální je, když je světle žlutá a jemně jiskří jako hladina jezera, když na ni zasvítí sluníčko. Správný pitný režim poznáme i podle toho, jak často na toaletu chodíme. V pořádku je pětkrát až sedmkrát denně a nejvýš jednou v noci. Pití je správná součást čistění organismu, ale nedá se řídit žádnými univerzálními pravidly. Když někdo sedí celý den v kanceláři a je chladno, klidně mu může stačit litr vody. Snaha pít co nejvíc je móda a nemusí být vhodná pro každého."

Došlo i na nás

Jak se to stalo? Jak se taková móda, trend či jak to nazvat vlastně objeví? Když začneme pátrat, připravme se, že nás zanedlouho zaplaví naprosto přízemní, ba přímo odporný pocit. Závist.

Veřejně se tímto přiznávám: Závidím těm, kteří dokázali lidstvo přesvědčit, aby kupovali to, co je možné mít zdarma. Vodu. Protože vydělávat peníze tímto způsobem je prostě geniální. Však taky Richard Wheatley z reklamní agentury Leo Burnett, jeden z otců tohoto nápadu, teď na přednáškách s uspokojením shrnuje svůj životní úspěch slovy: Dokázali jsme lidem prodat hloupý pocit.

Byla sedmdesátá léta a šéfové firmy Perrier, která prodávala vodu v lahvích, dumali, jak zvýšit zisky. Rozhodli se vytvořit kampaň založenou na tom, že francouzská voda je kvalitnější než třeba anglická či americká, že vše, co je francouzské, je chic, tak proč ne i voda. Výsledkem bylo, že zatímco v roce 1980 prodávali dvanáct milionů lahví, o deset let později přes sto padesát milionů.

Mít na stole v práci nebo v restauraci lahev vody Perrier se stalo značkou všech, kteří se chtěli cítit takzvaně "in". Pili ji modelky, herečky, byznysmeni, což znamená, že ji za chvíli chtěli pít všichni. Zavětřil i výrobce vody Evian, rozjel mohutnou reklamní kampaň, takže v osmdesátých letech měl každý v západní Evropě a ve Spojených státech pocit, že když si bude všude nosit lahev Evian, bude krásný, štíhlý a mladý. Trendu se chytily i firmy jako CocaCola, Nestlé a další. Vznikla větší balení vody, dostala různé názvy.

"Myslím, že balená voda je karikaturou světové ekonomiky, protože lidé kupují desítky druhů produktu, který je v podstatě naprosto stejný. Ve skutečnosti kupují obal známý pod zkratkou PET, tedy produkt ropného průmyslu," píše Charles Fishman, autor knihy Velká žízeň, který proti posedlosti zavodňováním také ostře vystupuje.

V devadesátých letech jsme začali prožívat to, co Západ už znal. Žádoucí bylo lopotit se s přetěžkými baliky vod, ideálně kupovat šest najednou. Každý člověk, který je moderní a dbá o své zdraví, přece pije vodu balenou, která je lepší než voda z kohoutku.

Proč je lepší? Ale tak hloupou otázku si snad nikdo nepokládal, prostě je lepší, taková nová. A aby náhodou někdo nezačal přemýšlet nad tím, jestli není divné platit šedesát a víc korun za šest lahví vody a ještě se s nimi tahat z obchodu, reklamy v časopisech tuhle případnou nejistotu předem rozháněly tvrzením, že kdo téhle vody nevypije minimálně dva litry, hazarduje se zdravím, ba i životem.

A je to. Tak jsme se i my seznámili s výrazem pitný režim, zaimplantovali jsme si ho do svých hlav a teď si s ním pěkně žijeme.

Scarlett Wilková, ona.idnes.cz, 19. ledna 2014

Český právník Vám radí (3)

JUDr. Jaroslav Horký z Prahy odpovídá na dotazy krajanů ve světě

7. Mohu darovat nemovitost v Čechách své americké vnučce?

Ano, můžete. Zákon nestanoví žádná omezení vázaná na občanství a majetek v České republice může nabýt i Vaše vnučka. Nejjednodušší způsob, jak darovat Vaši nemovitost, je sepsání darovací smlouvy. Je vhodné obrátit se na odborníka na dané právo v Česku. S ohledem na blízký příbuzenský vztah nebude Vaše vnučka podléhat dani z příjmu, neboť je díky příbuzenskému vztahu od daně osvobozena. Povinnost podat daňové přiznání ji však nemine. S tím ji určitě Váš právní zástupce poradí.

8. Oslovila mě advokátní/ realitní kancelář s tím, že mám po své babičce na území České republiky nemovitý majetek. Jedná se o pozemky. Přitom vím, že restituce již skončily a o majetku jsem dosud nevěděl. Je možné, abych byl skutečně evidovaný jako vlastník nemovitostí, aniž bych o tom věděl? Proč mi nebyl doručen žádný dopis? Nejsem občanem České republiky.

Ano, je to možné. S největší pravděpodobností to tak může být. Může se jednat o dědictví, které bylo projednáno již dávno bez vaší účasti, nebo může jít o dodatečné projednání dědictví, kdy bylo zjištěno, že Váš právní předchůdce (babička, dědeček) vlastní další majetek, který nebyl v původním dědickém řízení projednán. Pokud jste již v době projednání dědictví žili v zahraničí, nemuseli jste se o této skutečnosti vůbec dozvědět, případně Vám mohlo být doručováno prostřednictvím úřední desky, a proto jste se dědictví nedozvěděli. I v takovém případě doporučujeme obrátit se na odborníka, který provede analýzu majetku, o který se jedná. Sdělí Vám, jak Vaše babička nabyla nemovitosti, případně Vám zajistí další příslušné dokumenty, které dokládají její vlastnictví, a dále Vám doloží, na základě čeho (tzv. na základě jakého právního titulu) byste měl být vlastníkem předmětných nemovitostí právě Vy.

9. Bylo mi oznámeno, že v katastru nemovitostí jsem evidován jako vlastník nemovitostí. Nehrozí mi nějaké sankce za to, že jsem se o nemovitost nestaral, neplatil daně atp.? Vůbec jsem o tom nevěděl. Patrně je to majetek po mé matce.

Pokud zjistíte, že jste vlastníkem nemovitosti, o níž nemáte žádné bližší informace, je vhodné požádat někoho z České republiky (odborníka), aby zjistil, o jakou nemovitost se jedná, zda ji někdo užívá, zda se o ni někdo stará a zda za ni byly v poslední době hrazeny daně. Daň z nemovitosti je možné vymáhat tři roky zpětně. Jedná se o zanedbatelnou hodnotu, takže je vhodné se toho nebát a požádat o pomoc s daňovým přiznáním. Jedná se skutečně o administrativní záležitost a není třeba se čehokoli bát.

10. V katastru nemovitostí jsem objevil nemovitý majetek – pozemek , který je stále zapsána na mého pradědečka, ačkoli pradědeček již dávno zemřel a dědictví po něm bylo Českými úřady projednáno. Co s tím? Nehrozí ni nějaké sankce? Co s tím mám dělat?

Žádné sankce Vám nehrozí. V tomto případě je třeba dodatečně projednat dědictví. Dodatečné projednání dědictví je stejné jako původní projednání dědictví. Pokud již bylo dědictví po vašem otci projednáváno, odpadá Vám povinnost předkládat úmrtní listy a další listiny, neboť veškeré tyto dokumenty jsou již založeny ve spise.

Doporučuji dodatečně doprojednat dědictví ve Váš prospěch. Mnoho nemovitostí bylo donedávna vedeno v takzvané zjednodušené evidenci a teprve teď se při digitalizaci objevují vlastníci, **o kterých nebylo ani potuchy.** Obraťte se na znalce v oboru majetkového práva v České republice. Jistě Vám bude rád nápomocen.

11. Při zadání mého jména do vyhledávače se objevilo jméno mého otce na stránkách pod označením „nedostatečně identifikovaný vlastník". Co to znamená?

Katastr nemovitostí v nevedl v minulosti evidenci vlastníků stejným způsobem jako dnes. V nabývacích titulech bylo zpravidla uvedeno jméno a příjmení nabyvatele, jeho zaměstnání a bydliště. Ve smlouvách však často chybělo datum narození.

Podobně tomu bylo při projednání dědictví, kdy do dědického usnesení nebylo zaznamenáno bydliště dědice. Bydliště bylo možné najít ve spisu, ale bohužel ne v listině, která byla zasílána na katastr. Katastr tak u některých vlastníků neeviduje ani adresu, ani datum narození.

Tito vlastníci jsou shodně označováni jako **„nedostatečně evidovaní vlastníci".**

Pokud jste jako nedostatečně evidovaný vlastník evidovaný Vy, stačí zaslat na katastr ohlášení změny údajů, z níž bude zřejmé, že jste skutečně vlastník evidovaný v katastru nemovitostí – pokud byste dokládal například datum narození, je vhodné doložit rodný list. Které konkrétní dokumenty je vhodné katastru předložit. Vám poradí advokát nebo realitní kancelář, která má s ohlašováním změny údajů zkušenosti.

Pokud je jako nedostatečně evidovaný vlastník evidovaný Váš otec, který již zemřel a po kterém jste dědil, měl by se o nápravu údajů, resp. ztotožnění osoby, postarat Vy. V případě dodatečného projednání dědictví toto učiní notář, který dědictví projednává.

Pokračování příště.

Jakékoli další dotazy Vám rádi osobně zodpovíme:

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85, 18600 Praha-Karlín
Tel +420221719041, Fax +420221719059
mob.+420602205400
www.ak-hp.cz

The Seating Arrangement of The Last Supper and Why Da Vinci Got it Wrong

Leonardo Da Vinci - The Last Supper

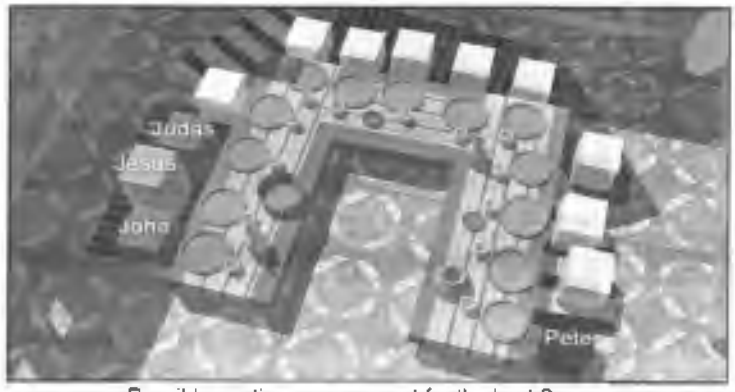
With Easter fast approaching, Christians are reminded to reflect upon the events of Holy Week. Holy Thursday, with the significance of The Last Supper indubitably brings to mind Leonardo Da Vinci's epic mural painting (1498) of the same name. There has been much speculation over the significance of the seating arrangement, including who attended and many myths associated with the painting have risen. Thus it is important to remember that Da Vinci's painting is meant as an artist's portrayal of Jesus' last meal and not of a historically accurate composition. Da Vinci certainly attempted to pay homage to this most sacred ceremony, but his seating arrangement is historically flawed.

The Last Supper serves as the scriptural basis for the Eucharist, an essential component of the Christian faith. According to the four canonical Gospels, the Last Supper took place at the end of the week. The traditional seating of guests at a Passover meal would not have been at a long table with the host, Jesus at the center as Da Vinci depicted. Actually, Jesus and His Apostles would not have sat on chairs at a table at all. They would have been reclined on the ground or on mats and pillows, leaning on their left elbow allowing them to eat with their right hand. Their legs would have been stretched out behind them. In typical fashion at the time, the table, called a triclinium, would have been U-shaped with the participants lying on one side on the outside of the table allowing the inside of the table to be open for servers. As the host of the feast, Jesus would have been seated second to the left, with the guest of honor on his left (Judas), and a trusted confidant to his right (John). The seating would continue with the most important guests continuing to be seated on the left, progressing around the table, with the least important sitting on the far right. The servant would occupy the last position closest to the door for quick access to more food. In Jesus' last meal, that seat though was thought to have been occupied by Peter instead. Why then would Jesus' betrayer be the guest of honor while His trusted apostle Peter be seated at the lowest seat?

According to Luke, a dispute arose among the apostles as to which of them was considered to be greatest. Jesus said to them, "The kings of the Gentiles lord it over them; and those who exercise authority over them call themselves Benefactors. But you are not to be like that. Instead, the greatest among you should be like the youngest, and the one who rules like the one who serves. For who is greater, the one who is at the table or the one who serves? Is it not the one who is at the table? But I am among you as one who serves. You are those who have stood by me in my trials. And I confer on you a kingdom, just as my Father conferred one on me, so that you may eat and drink at my table in my kingdom and sit on thrones, judging the twelve tribes of *Israel (New International Version, Luke 22. 24-30)*. Thus Peter's place at the lowest setting would certainly correlate with scripture. It would then also have been Peter's duty to wash the guest's feet, but in yet another lesson on humility, Jesus took Peter's place and washed the feet of His disciples. Scripture goes on to tell us that John the beloved was seated to Jesus' right, as John leaned on the chest of Jesus to ask of the identity of the betrayer (*John* 13. 25). Judas was seated to the left of Jesus, as they both ate from the same bowl (*Matthew* 26.23). The Gospel of John suggests that Peter was across from John, as he had to signal to John to ask Jesus who would betray Him (*John* 13.24). Jesus also feeds Judas the "sop" which was dipped bread held exclusively for the guest of honor. Did Jesus do this in one last effort for Judas to contemplate betraying Him? Or did He place Judas near so that he could discretely say to him "What you are to do, do quickly." (John 13:27)?

Understanding that Da Vinci's remarkable portrayal of the Last Supper was not meant to be an accurate portrayal is paramount to debunking unqualified fictional attempts at tainting the honor of Jesus and sensationalizing the sacred event for profit and controversy. When delving into scripture and analyzing it to the best of my ability, I find that the pieces, though puzzling at times, do fit together.

By Jana Krcek

Possible seating arrangement for the Last Supper

Choosing God Always Bears Fruit

Today's Gospel passage (see Mt 6:24-34) is a firm reminder to entrust yourself to God - do not forget: entrust yourself to God - who takes care of the living beings in creation.

He provides food for all the animals, looks after the lilies and grass of the field (see verses 26-28). His beneficent and attentive gaze daily watches over our life.

Our life passes quickly, tormented by many worries, which risk eliminating peace and balance; but this anguish is often pointless, because it cannot change the course of events.

Jesus persistently exhorts us not to worry about tomorrow (see verses 25, 28, 31), recalling that above everything, there is a loving Father who never forgets his children. Entrusting oneself to Him does not magically resolve problems, but allows one to face them with the right attitude, courageously: I am courageous because I entrust myself to my Father who takes care of everything and who loves me very much.

God is not a distant and anonymous being. He is our refuge, the wellspring of our peace and tranquility. He is the rock of our salvation, to which we can cling with the certainty of not falling. One who clings to God never falls!

He is our defense against the evil which is ever lurking. God is a great friend, ally, Father to us, but we do not always realize it. We do not realize that we have a friend, an ally, a Father who loves us, and we prefer to rely on immediate goods that we can touch, on contingent goods, forgetting and at times rejecting the supreme good, which is the paternal love of God.

Feeling that He is our Father, in this epoch of orphanhood, is so important! In this orphaned world, feeling that He is Father. We distance ourselves from God's love when we search incessantly for earthly goods and riches, thus showing an exaggerated liking for these realities.

Jesus tells us that this phrenetic search is illusory and a cause of unhappiness. He gives His disciples a fundamental rule of life: "Seek first and foremost the Kingdom of God" (see verse 33).

It is a matter of fulfilling the plan that Jesus proclaimed in the Sermon on the Mount, entrusting oneself to God who does not disappoint. - Many friends, or many people whom we believed were friends, have disappointed us; God never disappoints! - Dedicating oneself as faithful stewards of the goods that He has given us, even the earthly goods, but without "overdoing things" as if everything, even our salvation, depended only on us.

This evangelical attitude requires a clear choice, which today's reading indicates precisely: "You cannot serve God and mammon" (verse 24). Either the Lord, or fascinating but illusory idols.

This choice that we are called to make then has an impact on many of our actions, plans and commitments. It means choosing to act very clearly and to continually renew, because the temptation to reduce everything to money, pleasure and power is relentless. There are so many such temptations.

While honoring these idols leads to tangible albeit fleeting results, choosing God and His Kingdom does not always immediately bear fruit. It is a decision one takes in hope and which leaves the complete fulfillment to God. Christian hope is extended to the future fulfillment of God's promise and does not stop in the face of difficulty, because it is founded on God's faithfulness, which never fails. He is steadfast: He is a faithful Father; He is a faithful friend; He is a faithful ally.

By Pope Francis
From the Angelus, St. Peter's Square, February 26, 2017

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šcky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Vykupitel člověka a Boží milosrdenství

Vykulitel člověka, Ježíš Kristus, je středem vesmíru a dějin. Sv. Jan na začátku svého evangelia říká: „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi." (Jan 1,14) A na jiném místě čteme: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný." (Jan 3, 16)

„Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Pán v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna ..." (Žid 1, 1n), to znamená skrze Syna – Slovo, jenž se stal člověkem a narodil se z Marie Panny. Tímto výkupným činem dosáhly dějiny člověka v plánu Boží lásky svého vrcholu.

Láska Otce stvořila člověka „k Božímu obrazu a podobě" (Gen 1, 26) a když člověk porušil první smlouvu (Gen 3, 6-12) a potom ty další, jež Bůh „častokrát uzavřel s lidmi", obnovuje Bůh stvoření vykoupením světa skrze svého jednorozeného Syna. Kříž na Kalvárii, na němž Ježíš Kristus „opouští" tento svět, je současně i nový projevem věčného Božího otcovství. On se svým Synem, „s tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem" (2 Kor 5, 21), aby zjevil svou lásku, která je větší než hřích, silnější než smrt. Tato láska je vždy ochotna znovu pozvednout a odpustit, je stále připravena vyjít vstříc marnotratnému synovi (Lk 15, 1-32), vždy hledá „Boží syny", kteří jsou povoláni k budoucí slávě. (Řím 8, 18n) Tyto projevy Boží lásky se nazývají milosrdenství.

(Z encykliky sv. Jana Pavla II. Redemptor hominis)

Ježíš, který „všude procházel, prokazoval dobrodiní a uzdravoval" (Sk 10, 38) v Getsemanské zahradě a na Kalvárii strašně trpí a zasluhuje milosrdenství, když je zajat a vysmíván, odsouzen a bičován, korunován trním a hřeby přibit na kříž vydechne naposledy uprostřed nejkrutějších muk. Nedostane ho od lidí, kterým činil dobro, ale ani od Otce, jehož milosrdenství celým svým počínáním dosvědčoval. *„S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem,"* (2 Kor 5, 21), píše svatý Pavel. V těchto několika slovech vystihuje velikost tajemství kříže i božskou podstatu skutečnosti vykoupení. Otec vlastního Syna neušetřil, ale za nás ho vydal, aby nás ospravedlnil. Kristův kříž na Kalvárii vyrůstá *na cestě obdivuhodné výměny, podivuhodného darování se Boha člověku*, v němž je zároveň obsažena i výzva člověku, aby odevzdal Bohu sebe i celý svět.

Kristus zjevil ve svém zmrtvýchvstání celou plnost lásky, jakou má Otec k němu a v něm ke všem lidem. „On není Bohem mrtvých, ale živých!" (Mk 12. 27) Kristus ve svém zmrtvýchvstání *ukázal Boha milosrdné lásky právě tím, že na sebe jako cestu ke zmrtvýchvstání přijal kříž*. A proto, když si připomínáme Kristův kříž, jeho utrpení a smrt, naše víra i naděje se soustřeďují na Zmrtvýchvstalého. On prvního dne v týdnu stanul mezi učedníky ve večeřadle, dechl na ně a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou." (Jan 20, 19-23) Láska je *silnější než smrt, silnější než hřích.*

(Z encykliky sv. Jana Pavla II. Dives in misericordia)

Foto na zadní straně:
Ukřižovaný Kristus
Obraz Zdeňka Nerady

Zdeněk Nerada (*1938) typograf, grafik a malíř českého původu žijící od roku 1968 v Chicagu v USA. Na motivy známého obrazu surrealistického malíře Salvadora Dalího – Kristus sv. Jana od Kříže – kde je Ježíš Kristus na kříži zobrazen z nadhledu, jak se vznáší nad jezerem s loďkou a rybáři, Zdeněk Nerada znázornil Ukřižovaného Krista z podhledu se zrakem upřeným k nebi. Ježíš odevzdává svého ducha Nebeskému Otci, otvírá svou obětí lidem nebe a od této chvíle i my můžeme vzhlížet k Božímu království. S vírou tam doprovázíme naše drahé zemřelé a sami doufáme, že se tam s nimi jednou šťastně shledáme. Zdeněk Nerada namaloval obraz krátce po smrti svého otce v roce 1986. Obraz prošel mnoha výstavami, autorovi za něj nabízeli tisíce dolarů, ale nikdy jej neprodal. Zhotovil pouze jedinou kopii větších rozměrů pro nejmenovaný chrám ve státě Iowa.

Salvador Dalí:
Kristus sv. Jana od Kříže

Na Kalvárii

Kříž k nebi tam ční
na něm Pán umírá
ještě mlád,
abys ty mohl žít,
aby ses ty mohl smát
a ještě mohl mít rád.

Sám Kristus tam pní
k nebi zrak pozvedá:
„Otče můj,
Tobě ducha poroučím."
Aby lid mohl žít
a ještě mohl mít rád.

Můj Ježíši, dík
za Tvou smrt, za Tvůj kříž,
lásku Tvou.
Abych já mohl žít,
abych se mohl smát
a také mohl mít rád.

Na motivy písně z Hosany